
DE VISSERS VAN DE ZWARTE KLIP
DOOR
HANS G. KRESSE
Een avontuur van
Eric de Noorman

ERIC DE NOORMAN

DEEL 49

De Vissers van de Zwarte Klip

Inleiding

Het is al een hele tijd geleden, dat Eric er zelf op uit trok om koningin Winonah te halen, en, zoals te voorzien was, ging zijn pad — voor zover men op zee van een pad kan spreken — niet over rozen. Zijn drakars werden belaagd door Saksers, Picten, Ieren, allen lieden, die ijverig de zeeroverij bedreven.
Na hun ontmoetingen met de Noorman moet het beroep veel van zijn bekoring voor hen hebben verloren. Voor zover zij het nog konden navertellen althans. En die er niet het leven bij lieten, praten er liever niet meer over.
Als dit verhaal begint, is Eric bezig deze episode af te sluiten: hij brengt de Ierse tiran Criffan naar zijn verbanningsoord. Een merkwaardig, maar ogenschijnlijk niet zo belangrijke ontmoeting met vissers, die schipbreuk geleden hebben, geeft echter een belangrijke nasleep.
Er zijn weer allerlei vragen, die een antwoord behoeven, bijvoorbeeld: waar komen die honden vandaan, die zoveel op Wolf, de trouwe hond van de Noorman, lijken? En wat betekent dat paardje in de gevelsteen, dat er net zo uitziet als het paardje, dat Eric in brons onder zijn buis draagt? Niet het minst tenslotte de vraag, wat er van Axe, diens gade Aranrod, Winonah en de kleine Hrulf terecht gekomen is...







Op korte afstand van elkaar klieven twee Drakars onder de strakke blauwe hemel de golven. Het zijn de schepen van Eric de Noorman, op weg om de afgezette koning van Ierland en zijn naaste helpers naar hun verbanningsoord te brengen. De Ieren hebben Eric uitvoerig beschreven hoe het eiland er uit ziet en hoe het te bereiken is. Zonder het ooit gezien te hebben, heeft de Noorman al een duidelijk beeld van het eenzame oord, waar Criffan zijn dagen zal slijten. En dat beeld vindt hij weinig aanlokkelijk. Criffan zelf schijnt er ook zo over te denken, want zo lang ze nu al op zee zijn, is hij nog niet van zijn plaats midscheeps opgestaan en heeft hij ook nog niet één woord gezegd. Met dezelfde sombere uitdrukking op zijn toch al niet vriendelijk gezicht staart hij over de zee en schijnt zijn omgeving totaal vergeten te zijn. Dan, op een middag, slaakt Svein bij de voorplecht een kreet en wijst vooruit. Land! Het verbanningseiland ligt donker en dreigend voor hen.

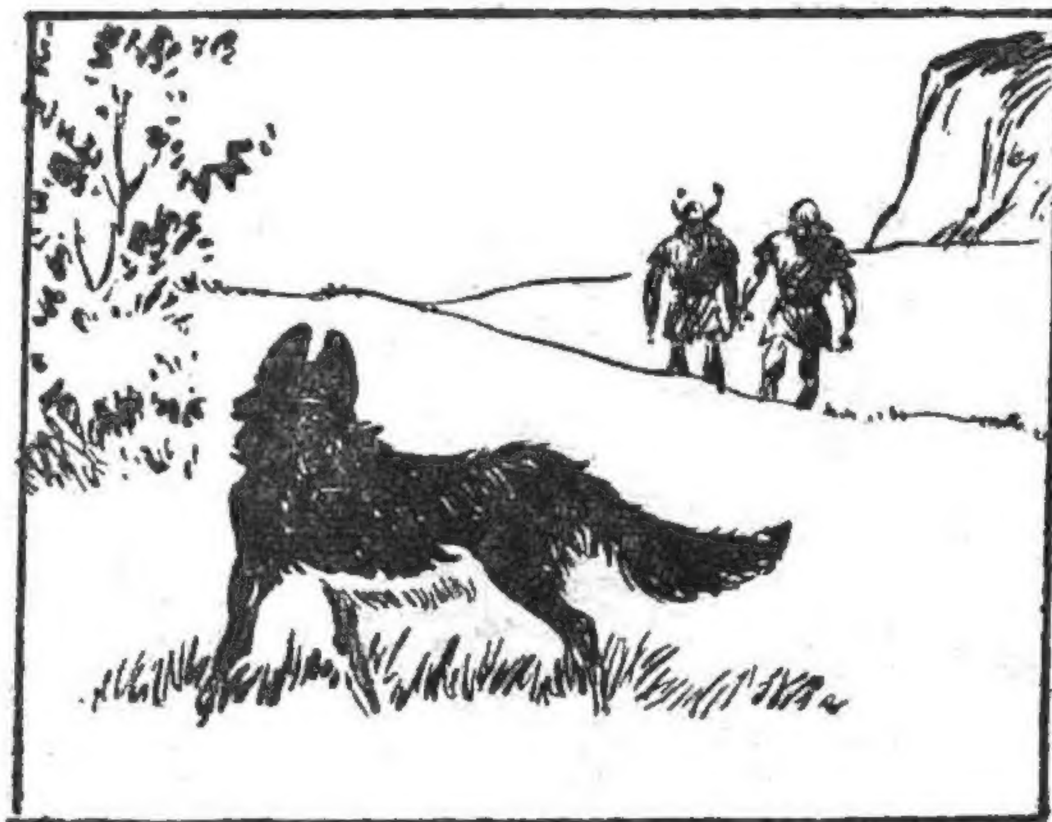






Met grote voorzichtigheid nadert Eric het eiland. De Ieren hebben hem gewaarschuwd voor gevaarlijke klippen, die het omringen, en hem verteld, waar zich de enige plaats bevindt voor een landing. Met het dieplood tast Eric zich een weg door het verraderlijke water en langzaam glijden de boten op de kust aan, waar een klein kiezelstrandje zichtbaar is tussen de rotsen. Als even later de schepen schurend tot stilstand komen, slaken de mannen allen een zucht van verlichting. De mannen gaan aan land en zwijgend neemt Eric de omgeving in zich op. Om op zo'n verlaten, onherbergzaam eiland te worden achtergelaten, is een harde straf. Even voelt Eric de Noorman zelfs medelijden met de meedogenloze, wrede tiran Criffan, wie dit lot wacht. Maar dan, menige oude, moegewerkte varensgast hunkert misschien naar de rust en afzondering, die voor deze veelvoudige moordenaar een verschrikking is. De dienaren, die hun meester gevolgd zijn in de verbanning, beginnen de lading te lossen, zaden om het land te bebouwen, geiten, gereedschappen, jachtwapens en hout voor de bouw van enkele kleine blokhutten. De Noorman geeft een aantal van zijn mannen een teken om mee te helpen; hoe eerder dit werk gedaan is, hoe liever het hem is. En dan wendt hij zich ineens snel om. Achter hem, vanuit de landzijde, klinkt een kort scherp geblaf en weinig tellen later verschijnt een grote, donkere hond op een der lage heuvels. „Wolven", stoot Criffan uit. „Wolven op dit eiland . . . dat is niet best" Eric antwoordt niet. Sprakeloos staart hij naar de gedaante van de hond; het dier lijkt als twee druppels water op zijn eigen hond Wolf!







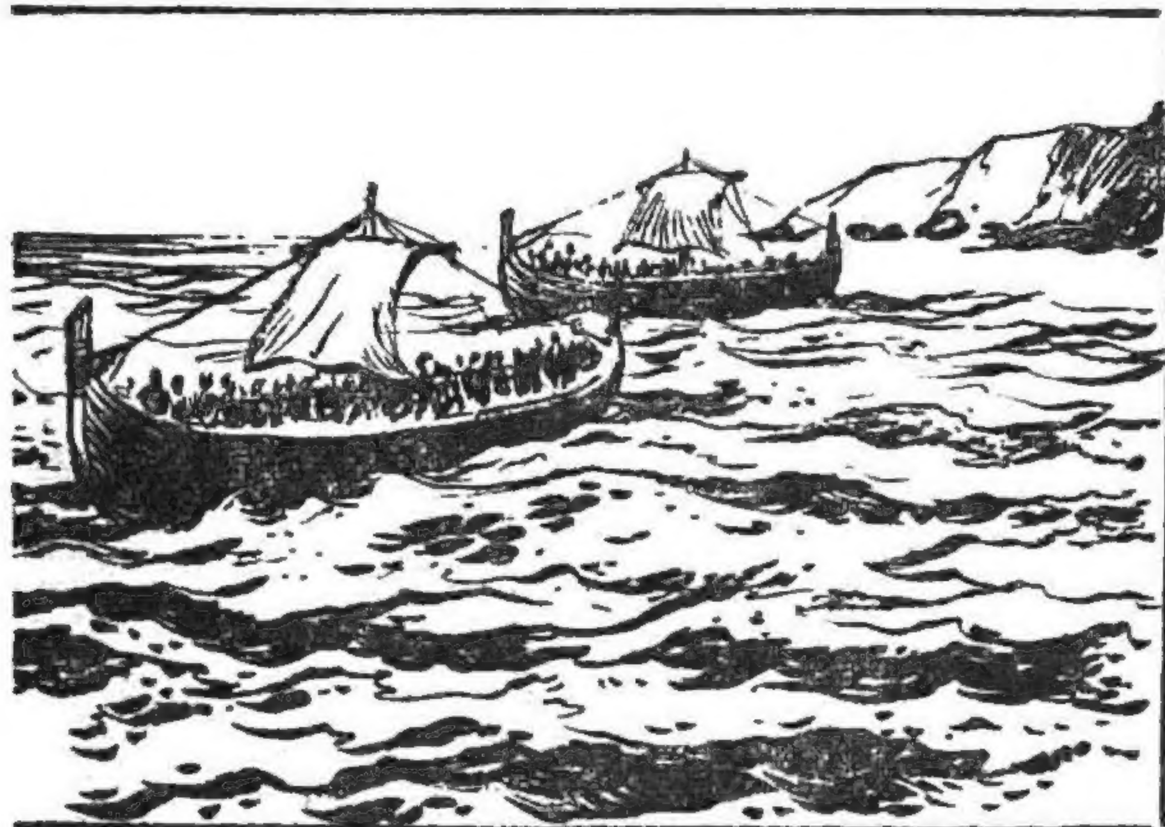
Blaffend en kwispelstaartend komt de hond nader en de gelijkenis met Wolf is inderdaad verbluffend, ziet de Noorman. Alleen is dit dier veel jonger en ook kleiner en tengerder van bouw. „Kom eens", zegt de Noorman zacht, terwijl hij de hond tegemoet loopt. „Waar kom jij vandaan, zeg? Hoe ben je hier nu terechtgekomen?" De hond jankt zachtjes en draait zich half om, waarbij hij verwachtingsvol naar de mannen op het strand kijkt. „Oh, wacht eens, moeten we mee?", lacht de Noorman. „Wat is er aan de hand?" Gevolgd door Svein, begint de Noorman het dier te volgen, dat nu uitgelaten vooruit snelt, waarbij het af en toe stil staat en zich er van overtuigt, dat de mannen het nog wel volgen. „Sjonge, wat een pienter beest is dat", gromt Svein. „Is haast niet te geloven. Maar waar brengt het ons naar toe! Ik houd niet van honden, die zich proberen voor te doen alsof zij mensen zijn. Wie weet..." Een schel, opgewonden geblaf onderbreekt zijn argwanend gegrom. De hond staat met opgeheven kop bij een bosje en duwt zijn spitse snuit tegen iets aan. Iets dat beweegt en langzaam overeind komt. Een mens... En dan ziet de Noorman ook de twee anderen liggen, roerloos tussen het hoge gras.







De enige man van het drietal, die tekenen van leven vertoont, poogt wankelend overeind komen, doch bij Erics nadering komt er ook beweging in de andere uitgestrekte gestalten. „De hemel zij geprezen", fluistert een van hen toonloos, „we zijn gered. Wie zijt gij, heer, dat gij nog juist op tijd komt om drie arme vissers voor de hongerdood te bewaren?" „Schipbreukelingen", stelt Eric met een hoofdknik vast. „Hoe lang zit ge hier dan al gevangen?" „De dagen zijn niet meer te tellen", steunt een der vissers, de oudste. „Hadden we slechts gereedschap gehad, dan zouden we nog hebben kunnen proberen een vlot te bouwen van wrakhout en boomstammetjes. Alles is echter verloren gegaan bij de schipbreuk. Wapens, netten, leeftocht. En als we de dode zeehond niet gevonden hadden..." Eric knikt begrijpend. Het is de uitgeteerde mannen aan te zien, dat ze het zwaar te verduren hebben gehad. „Het leed is nu in ieder geval geleden", zegt hij vriendelijk. „En als jullie dan bent bijgekomen van alle ontberingen, moet je mij eens vertellen, wat dat voor een hond is, die je hier bij je hebt".







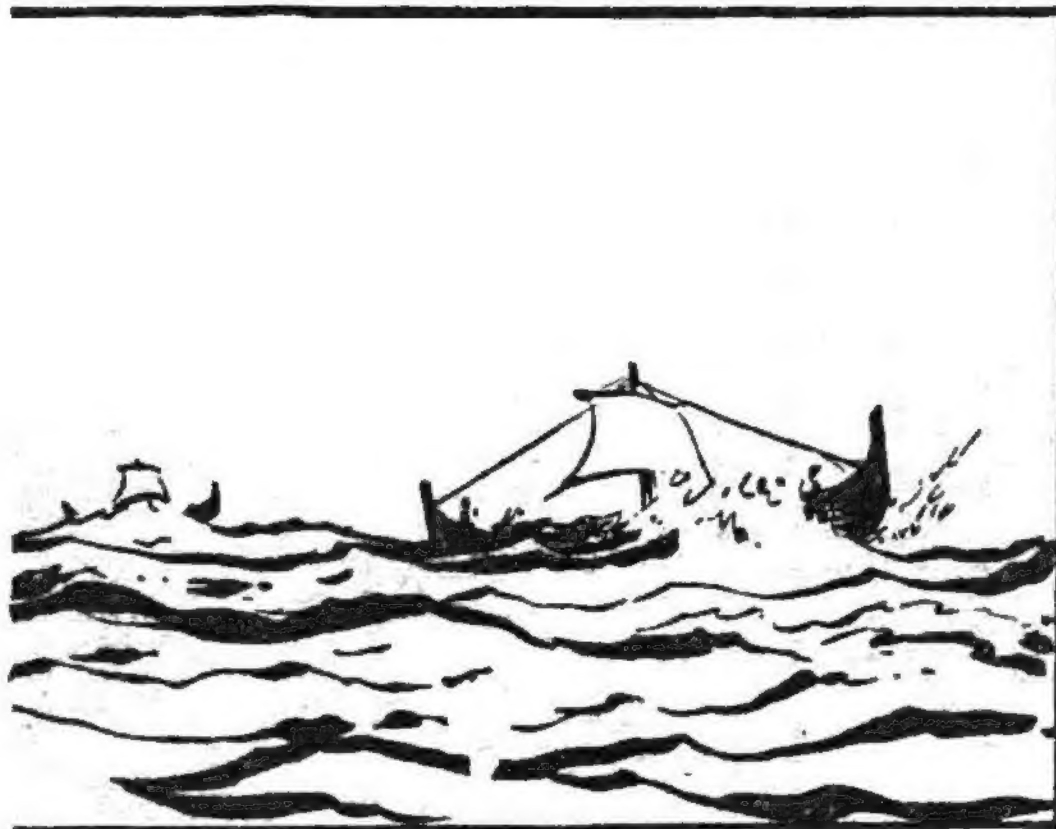
De drie schipbreukelingen kijken elkaar even snel aan, maar Eric is al doorgelopen en even later volgen ze hem en Svein naar het strand, waar de broodmagere, haveloze mannen nogal wat opzien baren. Terwijl het drietal zich te goed doet aan een maaltijd, die men hun voorgezet heeft, wordt de ontscheping van Criffans eigendommen voltooid. „Sterkte", zegt Eric met een handdruk tot de aanvoerder van de Ierse krijgers, die Criffan zullen bewaken, tot ze over enkele maanden afgelost worden. De oudste der vissers vertelt, welke koers ze moeten volgen. „Moeder de vrouw zal niet weten wat ze voor zich ziet", grijnst de man. „Niemand verwacht natuurlijk dat we nog in leven zijn." Eric knikt glimlachend. „We zullen onze thuiskomst vieren en daar moet gij bij zijn", zegt de tweede visser. „We zouden graag de feestvreugde meemaken", antwoordt de Noorman, „doch wij moeten verder. Geef die honden, dat trouwe dier, maar namens mij een flink brok. Hebben jullie nog meer honden, waar je woont?" „Nee, dit beest kregen we van een zeevaarder", antwoordt de oudste visser. „Hij landde met averij op onze kust en uit dankbaarheid, omdat we hem hielpen zijn schip in orde te maken, schonk hij ons een van zijn honden. Hij had er wel vijf lopen zoals deze, en de moeder was een kolossaal dier, waarvoor iedereen bang was." Het is alsof Erics haren overeind gaan staan bij deze woorden en een vreemd vermoeden neemt bezit van hem.







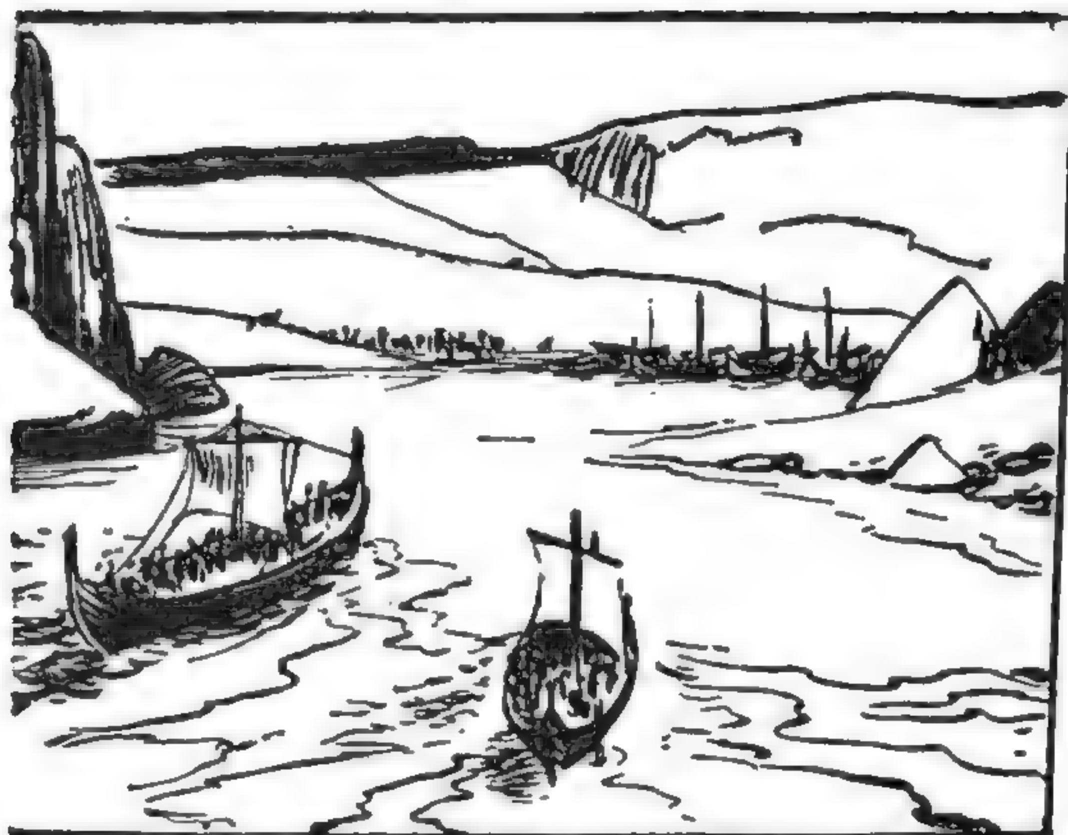
Een zeevaarder met vijf honden, die er allemaal ongeveer uitgezien moeten hebben als hun eigen trouwe Wolf! Wie kan die zeevaarder geweest zijn? peinst Eric. Of is het slechts toeval? De vissers halen hun schouders op, als Eric er hun naar vraagt. „Hoe hij er uit zag?", gromt de oudste met een blik op zijn makkers. „Ja, dat weet ik niet meer zo precies. Gewoon! Zoals alle zeevaarders. Bruin en mager." Veel wijzer wordt Eric er niet door en hij laat daarom het onderwerp maar rusten. Het zal tenslotte wel niets bijzonders zijn, want er zullen inderdaad wel meer honden rondlopen zoals Wolf. Ze brengen de vissers naar hun dorpje terug; een armoedig gehucht aan de voet van een enorm hoge donkere klip. „De vissers van de Zwarte Klip" noemen ze ons", grijnst de oudste bij het van boord gaan, „vanwege die rots daar!" De Noorman schudt hun allen de hand en onder uitbundige dankbetuigingen kiezen de Noren even later weer zee. „Ziezo, en nu recht toe recht aan naar Harragh, naar koningin Winonah, naar Hrulf, Axe en de anderen." Eric is benieuwd hoe ze het maken. De reis er heen heeft heel wat langer geduurd, dan ze hebben verwacht... Wat de gevolgen van dit oponthoud zijn, zal Eric maar al te gauw merken.







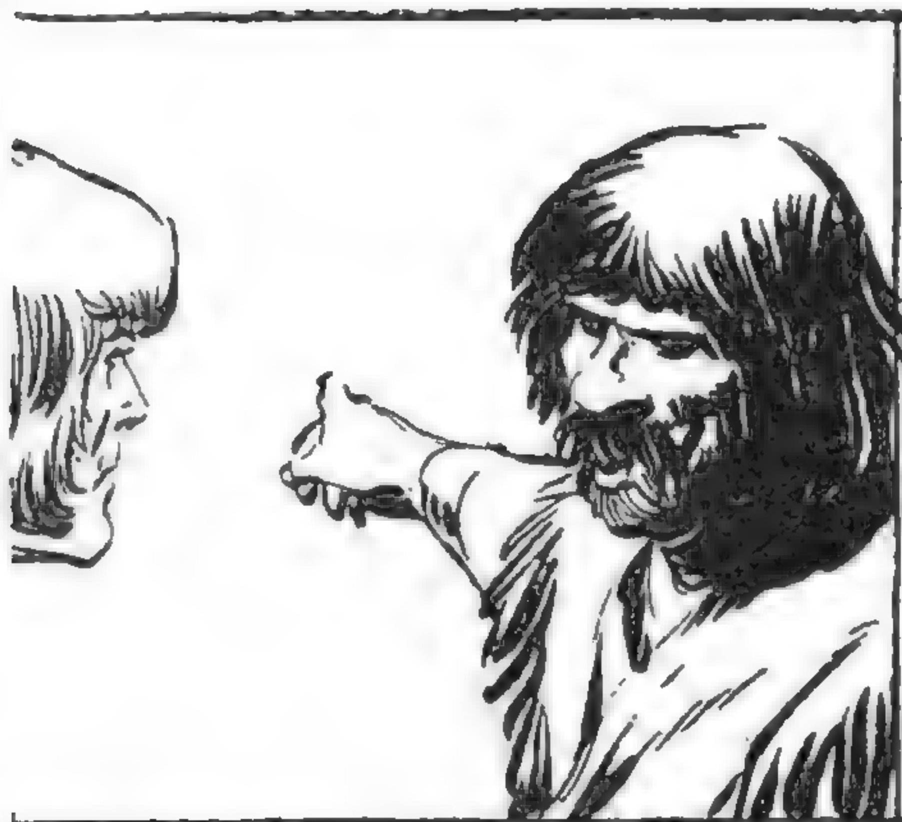
De Zwarte Klip, waar zij de vissers hebben afgezet, verdwijnt langzaam uit het gezicht, als Eric en zijn mannen hun tocht voortzetten. De zee is kalm en de wind gunstig, zodat zij snel vooruitkomen, maar nog lang niet snel genoeg naar de zin van de Noorman, die met ongeduld het ogenblik verbeidt, waarop hij zijn vrouw Winonah in de armen kan sluiten. Na het voorval met de drie verongelukte vissers valt er weinig te beleven. Op een enkel zeil aan de horizon na, komen zij geen schepen tegen en op de verlaten grauwe kustlijn van Alba raakt men gauw uitgekeken. Herhaaldelijijk dwalen Erics gedachten uit naar Harragh en vreemd genoeg komt hem dan telkens de zeevaarder voor de geest, waarover de vissers spraken. De zeevaarder met de vijf honden. Hij spreekt er met Svein over, maar veel wijzer worden ze niet. En dan zien ze op een morgen de kustlijn van Harragh aan de kim opdoemen. Het doel van de tocht is in zicht.

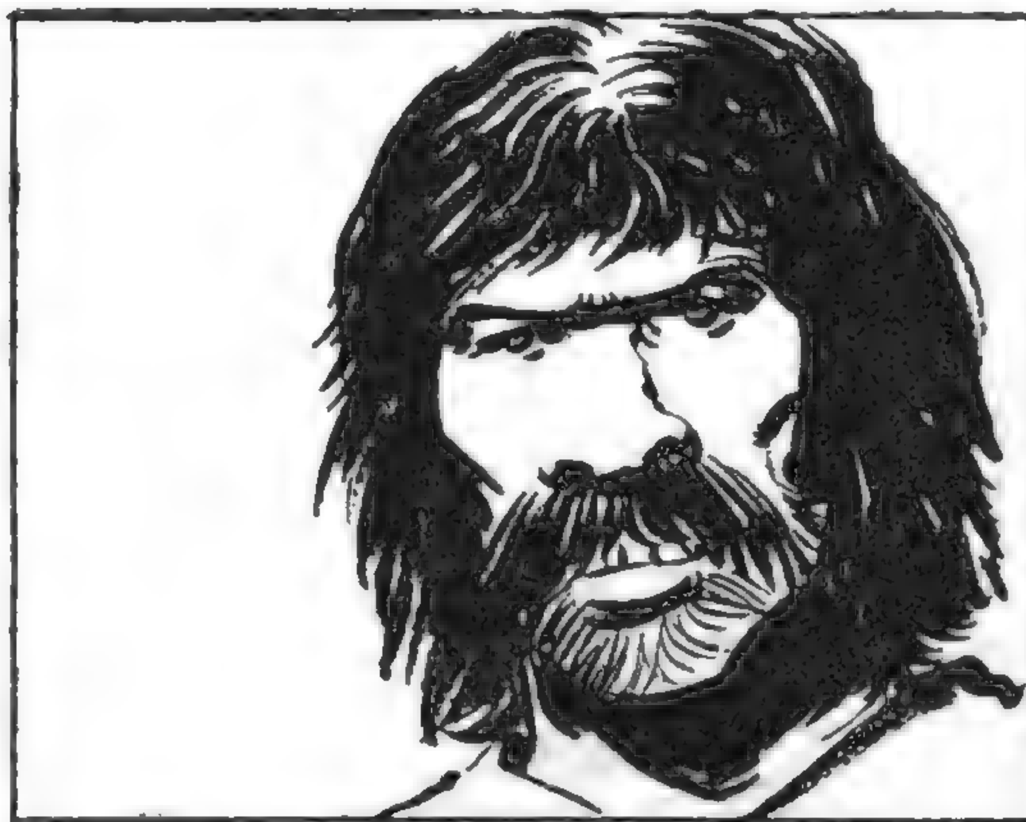






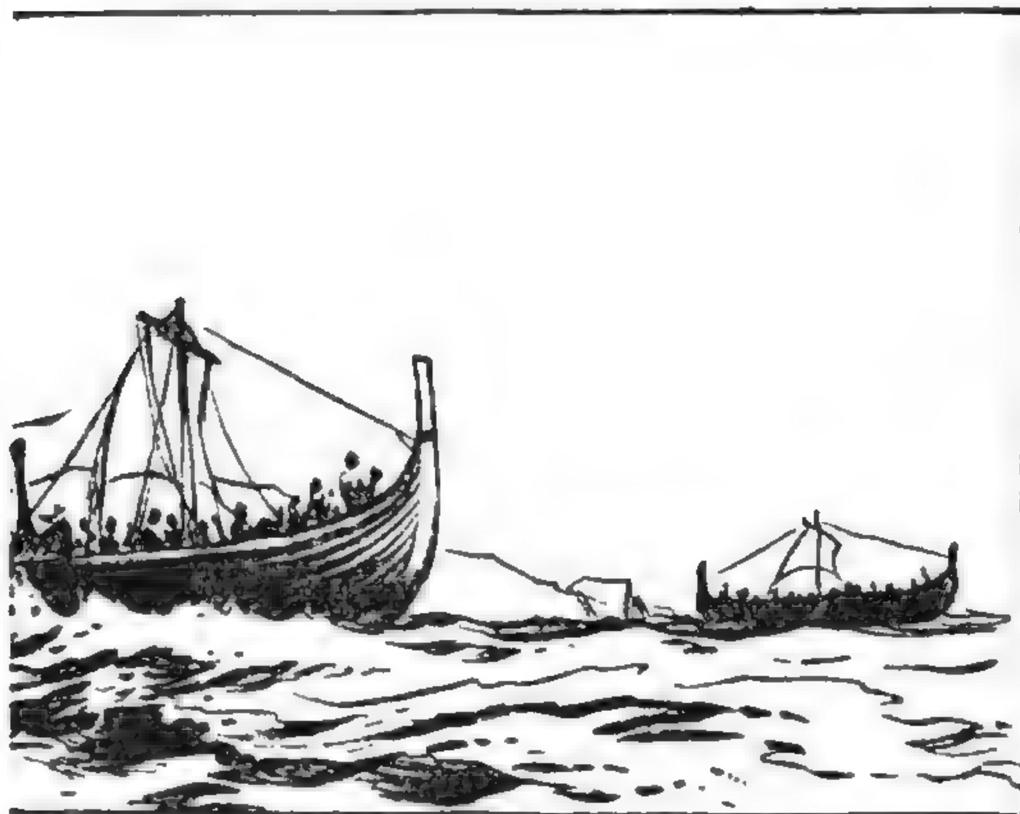
Kalm naderen de Drakars de kleine haven en Eric's ogen glijden lang de schepen, die op het strand liggen. Vreemd, er is geen enkele Noorse boot bij. Hun aankomst schijnt nogal wat consternatie te wekken, want steeds meer krijgsvolk verzamelt zich op het strand. Zwijgend slaan zij de Noren gade, als dezen de zeilen reven en een goede ligplaats voor de schepen zoeken. Dan gaan Eric, Svein en de andere krijgers aan wal. Een aantal bewoners van het eiland treedt hun in de weg en Eric aarzelt even. De houding van deze mensen is weinig vriendschappelijk. Doch dat vindt zijn oorzaak misschien in het feit, dat ze niet weten wie ze voor hebben. „Ik ben Eric, de koning der Noren", zegt hij, de hand opheffend, „gekomen om mijn gade, koningin Winonah, mee te nemen naar mijn rijk. Snel, vriend, breng ons naar de burcht." De krijgers kijken elkaar even aan en halen de schouders op. „U bent weinig bij de tijd, Koning", bromt er een. „De koningin is reeds enkele maanden geleden door een grote vloot Noorse schepen gehaald."

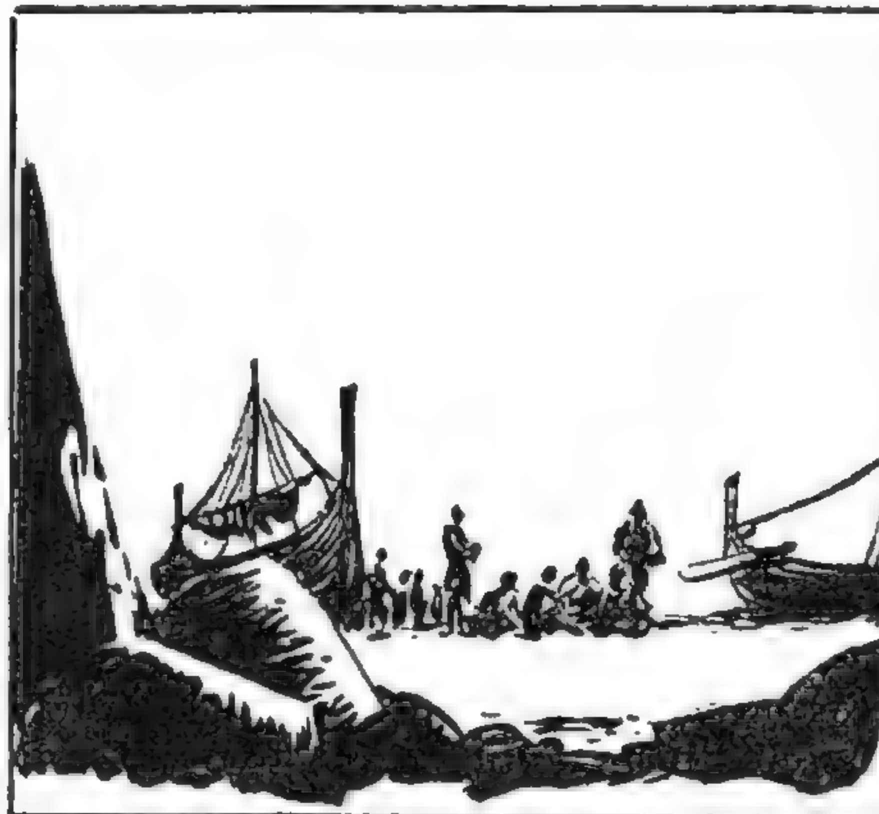






Sprakeloos staart Eric de man aan. „Koningin Winonah door een vloot Noorse schepen gehaald?", stamelt hij. En vol onrust vervolgt hij: „Wat waren dat dan wel voor schepen?" De krijger haalt zijn schouders op. „Schepen van koning Erwin of hoe hij heten mag. Men geloofde, dat koning Eric omgekomen was. Hij was al zo lang weg, daarom stuurde koning Erwin een grote vloot, Nu, we zijn er niet rouwig om dat het stelletje weg is." Het duizelt Eric, maar onbewogen zegt hij: „Breng ons naar Aranrod, de koningin van 't eiland. Zij kent ons en zal ons nader inlichten." De krijger grinnikt. „Ik zou het voor me houden, als ik Aranrod goed kende", zegt hij. „Er zijn er hier genoeg, die het land aan haar hebben. Tjonge, dat ik jullie nu weer teleur moet stellen. Ge komt hier totaal voor niets, koning. Ook Aranrod, de koningin van de eilanden, is hier niet meer. De macht van Buruh, die nu heerser is van Harragh, deed haar vluchten met haar man Axe en een paar vrienden. Niemand weet waarheen."

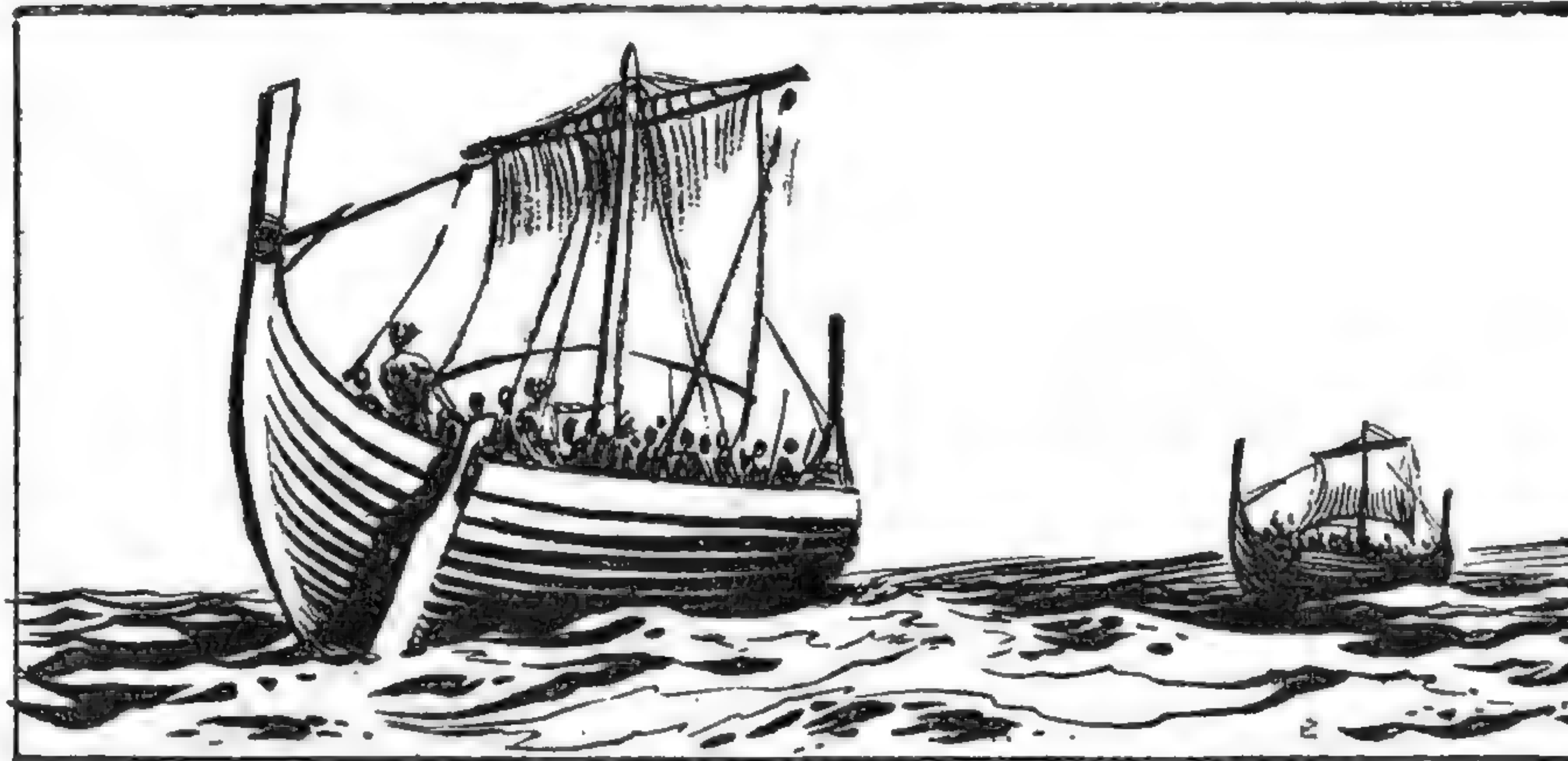




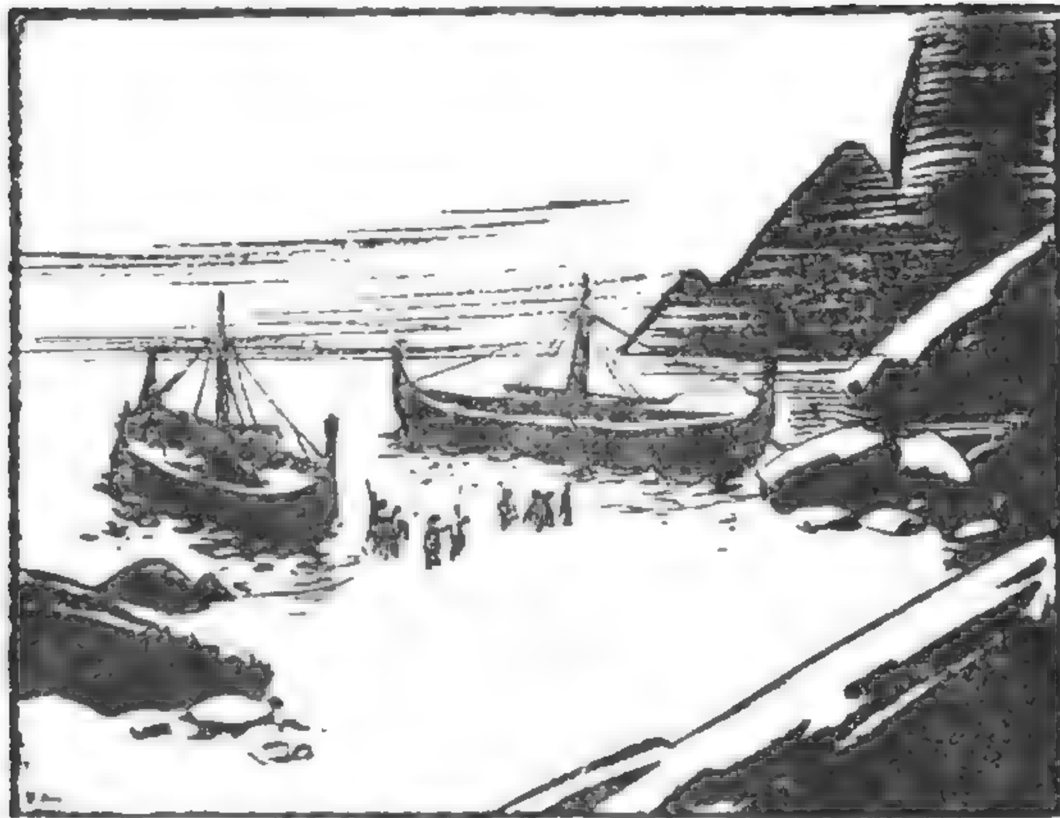


Nog voor Eric goed en wel van zijn verbazing bekomen is, vervolgt de krijger: „U ziet dus, koning, dat er geen reden is voor uw komst hier en aangezien Buruh niet gesteld is op vreemden, en zeker niet als ze uit het noorden komen, raad ik u aan te vertrekken." Er zit voor Eric niet veel anders op dan de „raad" op te volgen en zo kiezen de schepen even later weer zee, nagestaard door de eilandbewoners. Zodra ze uit het gezicht verdwenen zijn, geeft Eric bevel aan te leggen op een der kleine eilandjes. Het is wel nodig de toestand eens rustig onder ogen te zien. „Het belangrijkste is Aranrod en Axe te vinden", zegt Eric, als hij even later met Bolan, Svein en enkele andere aanvoerders bijeen zit. „Het staat voor mij vast, dat Axe en de zeevaarder met de honden een en dezelfde geweest zijn. We weten dus in welke richting ze vertrokken, hoewel het mij een raadsel is, waárom ze niet naar Noorwegen teruggekeerd zijn. En nu betwijfel ik, of de vissers van de Zwarte Klip wel te goeder trouw waren. Ze hebben natuurlijk gezien dat wij, evenals Axe, Noren zijn. Toch wilden ze kennelijk niets vertellen. We gaan terug om die vissers eens nader aan de tand te voelen."





„Als de vissers inderdaad iets weten van Axe, dat ze voor ons pogen te verbergen, zullen ze wel meteen argwaan krijgen, als we nu terugkomen", zegt Eric. „Tenzij we geweld gebruiken, komen we dan helemaal niets aan de weet. We kunnen dus beter ongemerkt teruggaan en eerst eens poolshoogte nemen." De anderen knikken instemmend en de schepen kiezen weer zee. De uitkijken houden scherp de horizon in het oog om voor andere schepen te waarschuwen, want het is nu zaak, onopgemerkt te blijven. Langzaam naderen ze de donkere kustlijn en zodra Eric ziet, dat ze in de buurt van de Zwarte Klip komen, geeft hij bevel te landen.







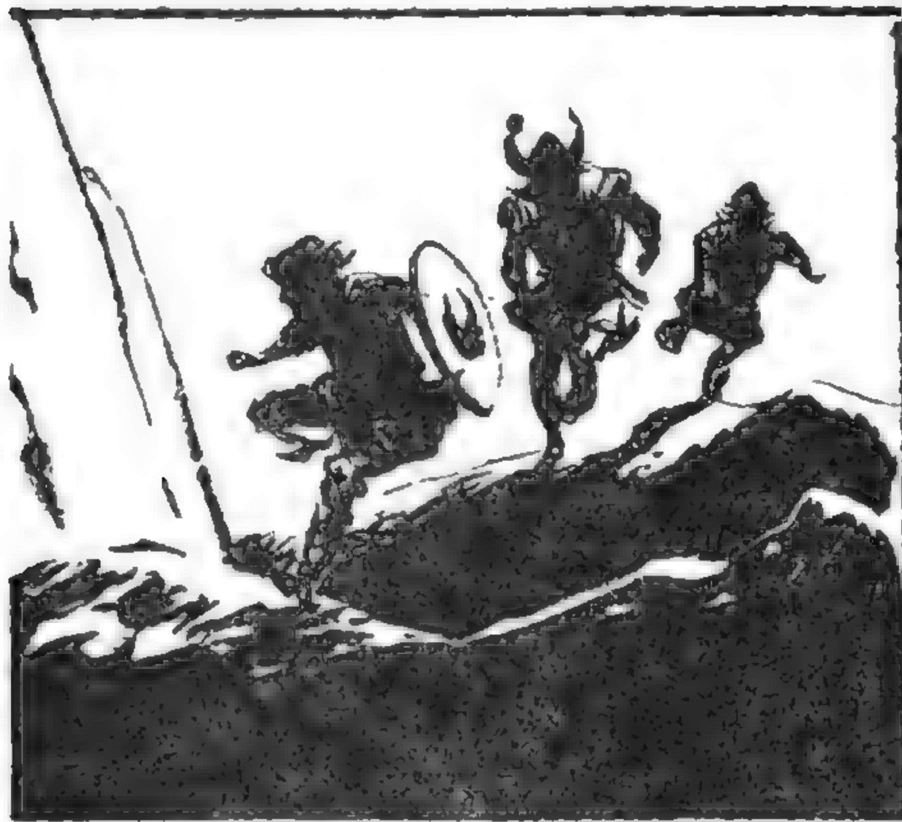
Geruisloos glijden de twee boten op het strand. Niemand vertoont zich. Hun komst schijnt onopgemerkt gebleven te zijn. Tenzij zich boven op de Zwarte Klip, die als een donker silhouet aan de horizon zichtbaar is, een uitkijkpost bevindt. Om zo min mogelijk in het oog te lopen, besluit Eric alleen met Svein en Bolan op verkenning te gaan. De rest blijft bij de boten wachten. Behoedzaam, in de beschutting van de rotsen, begeven zij zich op weg naar het vissersdorp bij de Zwarte Klip. Als ze de Zwarte Klip dichter genaderd zijn, staan ze opeens, verrast en geschrokken, stil. Een uitgehouwen trap aan de achterzijde voert naar de top van de klip. Dus tóch een uitkijkpost! Dan is de kans groot, dat hun komst opgemerkt is. Nauwelijks hebben ze dat bedacht of Svein stoot zijn makkers aan. „Kijk dáár eens!" En wat ze dan zien, beneemt hun een ogenblik de adem.







Beneden hen, op een kleine open vlakte achter de kustrotsen, ligt het wrak van een schip, een Drakar. „Axe's schip", mompelt de Noorman, hevig verontrust. „Dat zal moeilijk vast te stellen zijn". „Nou, maar in ieder geval zijn die vissers leugenaars van jewelste", gromt Svein. „Als Axe hier schipbreuk geleden heeft, wat is er dan van hem geworden? En waarom hebben ze dat voor ons verzwegen?" „Schipbreuk?", mompelt Eric. „Ik betwijfel het." Bedachtzaam glijden zijn ogen rond. En hij vindt wat hij zoekt. Zwijgend wijst hij zijn metgezellen op een smalle kloof, waar een niet te schatten aantal scheepswrakken bijeen ligt. „De schurken", gromt Svein. „Doodgewone landpiraten. Strandjutters zogezegd. We zullen ze..." „Stil", fluistert de Noorman. „De signaalhoorn. Onze mannen blazen alarm."



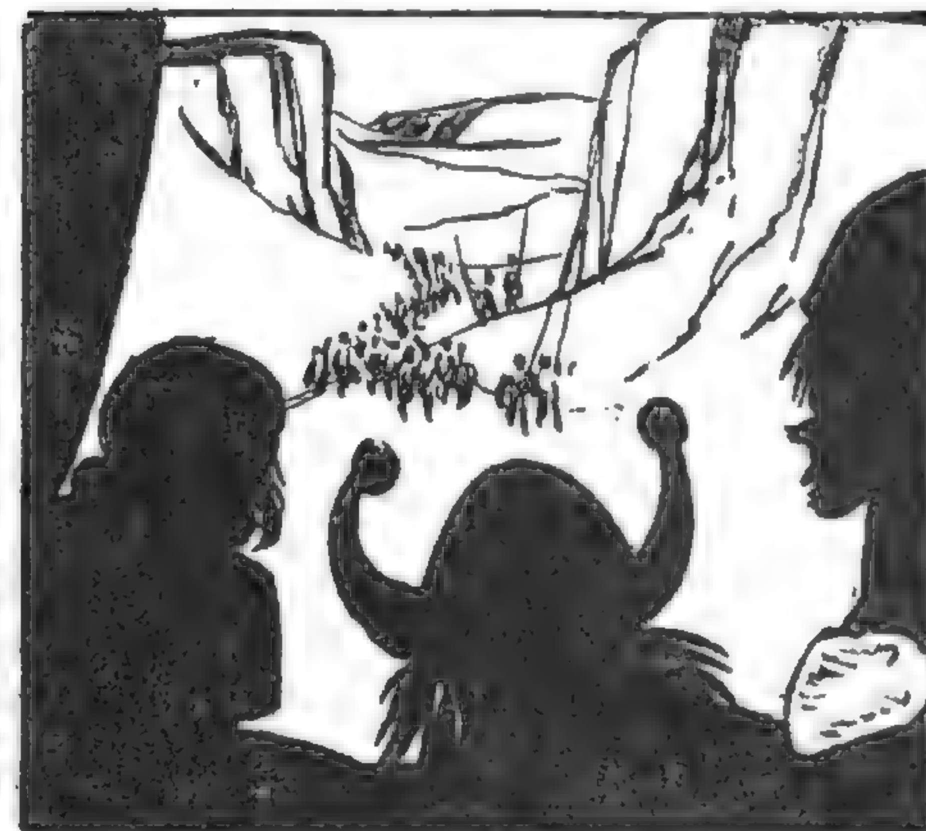




„Er moet daar iets aan de hand zijn", zegt de Noorman, zijn metgezellen wenkend, „vlug!" In de looppas keren zij op hun schreden terug en als Eric het toneel op het strand aanschouwt, wijkt hij snel achteruit. Een bende woest-uitziende krijgers heeft de mannen overrompeld, de boten veroverd en de Noorse krijgers gevangen genomen. „Terug!", fluistert hij tot zijn twee metgezellen. „Verbergen moeten we ons. Als die kerels ook ons te pakken krijgen, is alles verloren."







Een aantal overvallers slepen de boten op het strand, waar ze meteen beginnen met het leeghalen van de ruimen. Inmiddels zijn de Noorse krijgers ontwapend. Vanaf hun hoge uitkijkpost zien Eric, Svein en Bolan 'n groepje met de wapens in de richting van de Zwarte Klip verdwijnen. De gevangenen worden op een rij gezet en geboeid. „Kom mee", gromt Svein kwaadaardig, „dat nemen we toch zeker niet? Als we vlug zijn, kunnen we ze bij de Zwarte Klip opwachten. Oei, wat een . . .". Hij zwijgt verbaasd en kijkt even naar de Noorman. Ook deze kan zijn ogen nauwelijks geloven. „Ze gaan het binnenland in", mompelt hij. „Niet naar hun dorp bij de Zwarte Klip, maar naar het binnenland. Wat kan dat te betekenen hebben?"







Eric bedenkt zich niet lang. „Er achteraan! Dat is het beste wat we doen kunnen", fluistert hij. „Zie, een enkele ruiter gaat de troep vooruit." Zwijgend, op hun hoede zijnde, sluipen ze achter de troep gevangenen aan en Erics hoop leeft weer een beetje op, als hij ziet dat de bewaking slechts uit tien man bestaat. „Tegen deze tien man is wellicht iets te beginnen." Het is niet gemakkelijk op de hoogvlakte ongezien de troep te volgen. Maar op korte afstand slagen zij er in, onopgemerkt te blijven. Nog voor het invallen van de schemering wordt halt gehouden en even later kronkelt de rook van enkele grote vuren hemelwaarts. „Ik denk, dat ik eens poolshoogte ga nemen", fluistert Eric. Doch dan houdt hij zijn adem in. Ver over de hoogvlakte klinkt het sinistere gehuil van wolven.







Eric en Svein kijken elkaar aan, als het wolvengehuil weer zwak tot hen doordringt, en beiden hebben dezelfde gedachten. Zijn dit wolven, of ... de honden van Axe's schip? Op een teken van de Noorman begeven ze zich behoedzaam in de richting van de kampvuren en dichterbij gekomen, nemen ze de toestand in zich op. De gevangen Noren zitten in het licht tussen twee wachtvuren in en als Eric de manier ziet, waarop ze gebonden zijn, schudt hij bedenkelijk het hoofd. Niet alleen zijn hun handen op de rug gebonden, ook zitten zij met dikke zelen aan elkaar vast, hetgeen een ontsnapping vrijwel uitgesloten maakt. Het wolvengehuil klinkt weer op. Dichterbij nu en Eric ziet de wachters om het vuur in elkaar krimpen. Ze zijn kennelijk doodsbang. Eensklaps krijgt de Noorman een idee. „De angst van die kerels is onze bondgenoot", fluistert hij tot Svein en Bolan. „Let maar op".







De wachters aan het vuur gaan verschrikt overeind zitten en hun haren rijzen te berge, als ze opeens een ijzingwekkend gehuil uit de struiken, vlak achter zich, horen, afgewisseld door een diep hongerig gegrom en gesis. Wolven? Maar dan van een heel bijzonder soort, zoals de wachters even later ontdekken, als kort na elkaar twee van hun makkers door pijlen worden getroffen en in elkaar zakken. In de duisternis beweegt iets groots en in het donker zien de wachters de hoorns van Sveins helm voor een paar grote oren aan, of wellicht voor iets nog afschrikwekkender. In ieder geval is het voldoende, om de bijgelovige mannen de stuipen op het lijf te jagen en als hazen er vandoor te doen gaan.

Snel springen Eric en zijn makkers te voorschijn en de vreugde onder de gevangen Noren is groot, nu ze hun vrijheid nabij weten. Haastig begint Eric's troepje de touwen van de gevangenen door te snijden, doch zij hebben er nog niet veel bevrijd, als een dof hoefgetrappel weerklinkt en de eerste van de wachters voorzichtig zijn hoofd door de struiken steekt „Wij zijn bedrogen", gilt hij, de drom ruiters wenkende, die met gevelde lansen nadert. „Hierheen! Rijdt de schurken onder de voet."







Ogenblikkelijk leggen Svein, Eric en Bolan pijlen op hun bogen en terwijl de Noren, die reeds van hun boeien ontdaan zijn, snel de vlucht nemen, worden de eerste pijlen op de tegenstanders afgeschoten. Even wordt hun aanval tot staan gebracht en daarvan maken Eric en de zijnen gebruik om er haastig vandoor te gaan. „Houdt moed", schreeuwt Eric de achterblijvende gevangenen toe, „we laten jullie niet in de steek". Dan stormt hij achter de anderen aan, die hem inmiddels een eind vooruit zijn. Een pijl snort vinnig langs hem heen; hij bukt laag, maar het volgende ogenblik voelt hij een stekende pijn. Krampachtig poogt hij zijn bewustzijn te bewaren, doch dan zakt hij door de knieën...







Als Eric bijkomt ligt hij voorover in het gras. Het laatste wat hij zich herinnert is, dat hij duizelig en krampachtig tussen de struiken gekropen is. Svein en de anderen zijn verdwenen. Hij kan nooit lang bewusteloos geweest zijn, want dan waren zij al lang teruggekeerd om hem te zoeken. Hij luistert naar het geschreeuw van de achtervolgers, dat snel nader komt en hij huivert onwillekeurig bij het schelle gehuil der wolven, dat ook veel dichterbij klinkt. Dan kraakt er een tak en de Noorman ziet Svein en Bolan tussen de struiken opdoemen Eric staat op het punt hen te roepen, als hij ineens een schim vlak bij hem tussen het gebladerte ziet staan. Twee, drie stappen naar links hoeft de krijger te maken en Eric is verloren. De Noorman houdt de adem in, maar de krijger speurt andere buit. En met een triomfantelijke kreet zijn makkers, die achter hem aankomen, aanvoerend, stormt hij op Svein af.







Svein Langtand ontvangt de aanstormende vijanden met een verheugd gebrul, en in minder dan geen tijd ontstaat er een felle strijd, waarbij ook de bevrijde Noren, hoewel ze ongewapend zijn, zich niet onbetuigd laten. Zijn duizeligheid ten spijt, krabbelt de Noorman moeizaam op, om zijn makker te hulp te komen. Maar voor hij half overeind is, ziet hij Svein, Bolan en de anderen, die inzien dat ze tegen de vervaarlijke speren van hun vijanden niet opgewassen zijn, de benen nemen. Het laatste wat Eric hoort, is de schorre stem van Svein, die luid zijn naam roept. Terwijl het geluid van de vechtenden zich langzaam verwijdert, klinkt opeens van vlakbij een schel gekef. Bliksemsnel draait de Noorman zich om en kijkt recht in de felle schele ogen van een grote wolf, die geluidloos en snel op hem toekomt.







De grote wolf komt nog een paar passen nader, staart de Noorman aan en jankt zachtjes. Met moeite onderdrukt Eric een kreet van vreugde, want het is zijn eigen trouwe hond Wolf, die nu uitgelaten van blijdschap op hem toespringt. Helaas kan de begroeting niet al te uitbundig zijn in verband met de vijandelijke krijgers, doch desondanks wordt de Noorman bijna bedolven onder Wolfs opgewonden bewijzen van aanhankelijkheid. Als de eerste vreugde wat bedaard is, staat Eric op en kijkt goedkeurend naar de drie jonge, krachtige honden, die argwanend uit de struiken naar hem loeren. Wolfs kinderen! „En waar is Axe, mijn hond?", zegt de Noorman zachtjes. Wolf kijkt hem aan alsof zij haar baas nooit meer uit het oog wil verliezen. Op dat moment begint een der honden te grommen en Eric loert behoedzaam door de struiken. Een aantal krijgers gaat hun schuilplaats voorbij. „Er achteraan", mompelt Eric. „We moeten Svein en de anderen vinden".





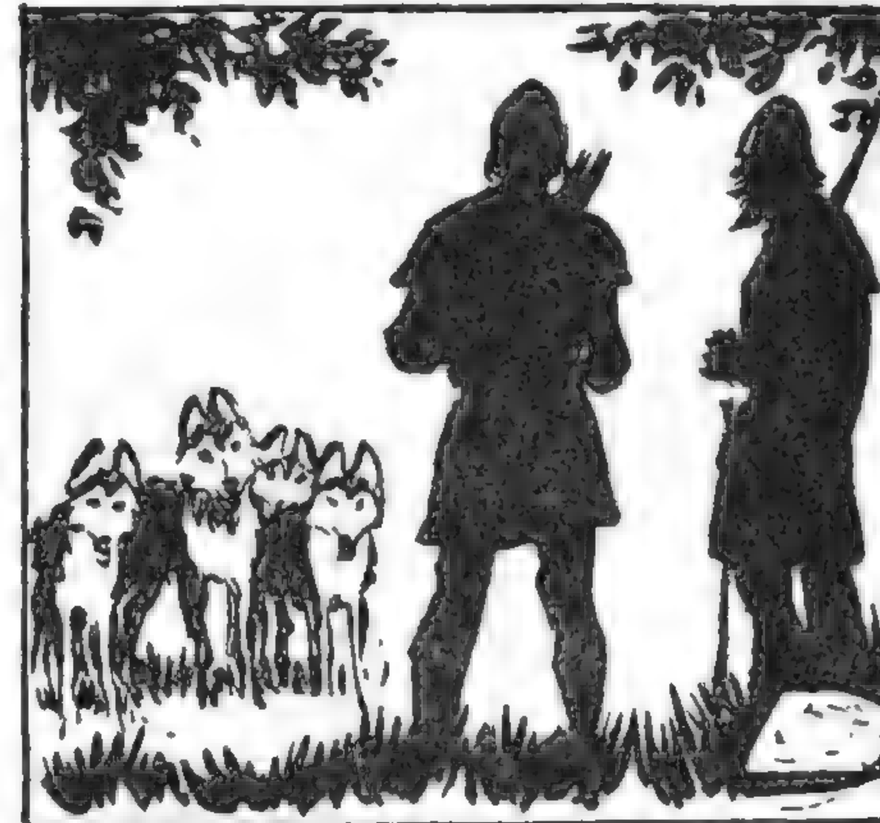


Eric beveelt Wolf zich koest te houden, en met de vier honden op zijn hielen sluipt hij achter de vijandelijke krijgers aan. Even later krijgt hij een open plek in het bos in het oog en het is of zijn hart stil staat. Vier krijgers slepen het slappe lichaam van Svein tussen zich voort, terwijl de zo juist bevrijde Noren voor de tweede maal gevangen zijn.

Erics ogen zoeken in de groep krijgers naar Bolan, maar deze ontbreekt. En terwijl hij zich afvraagt, wat er van de oude krijger geworden kan zijn, begint Wolf achter hem zachtjes te janken. Hij draait zich om, maar als hij in de ogen van Wolf kijkt, verdwijnt zijn kwaadheid. Er is iets... De hond poogt hem iets te vertellen!







Eric aarzelt even en voelt er weinig voor om Svein en de anderen aan hun lot over te laten, doch Wolf probeert niet voor niets hem mee te krijgen. Misschien is Bolan...? Nee, hem kennen de honden toch niet? Of Axe? Terwijl hij dat bedenkt, zijn de krijgers met Svein al uit het gezicht verdwenen en eensklaps stormen de honden grommend vooruit. De man, die daar uit het struikgewas treedt, heeft zijn zwaard al klaar om zich te verdedigen, maar met een scherp bevel haalt Eric de honden terug. Het is Bolan. De Gotenkrijger blijkt gewond te zijn en wist slechts te vluchten, doordat Svein de vijand bezig hield. „Wat nu?", mompelt Eric. „Achter Svein aan natuurlijk", geeft Bolan ten antwoord. Eric slaat echter peinzend het gedrag van zijn trouwe hond gade. Het dier kijkt hem vol verwachting aan en plotseling zegt de Noorman: „Vooruit dan maar, jongen! Laat maar eens kijken, wat je ons weet te vertellen."







Gespannen volgen de twee mannen de honden, die onder aanvoering van Wolf zonder aarzelen in oostelijke richting beginnen te lopen. De oude hond is kennelijk uitgelaten van vreugde, nu hij ziet, dat zijn baas hem volgt. Maar na een half uur begint de Noorman al te twijfelen of hij wel verstandig doet. Steeds verder brengt de hond hem weg van de plaats, waar Svein en de anderen zich bevinden. En nog steeds schijnt de hond zijn doel niet bereikt te hebben. Ze komen aan de rand van het bos en de Noorman staat aarzelend stil, als hij een eindeloze vlakte voor zich ziet. De honden zijn hem een stuk vooruit en Wolf blaft kort en dringend. Erics ogen glijden bedenkelijk langs de verre horizon. Zou zich daar ergens Axe bevinden?

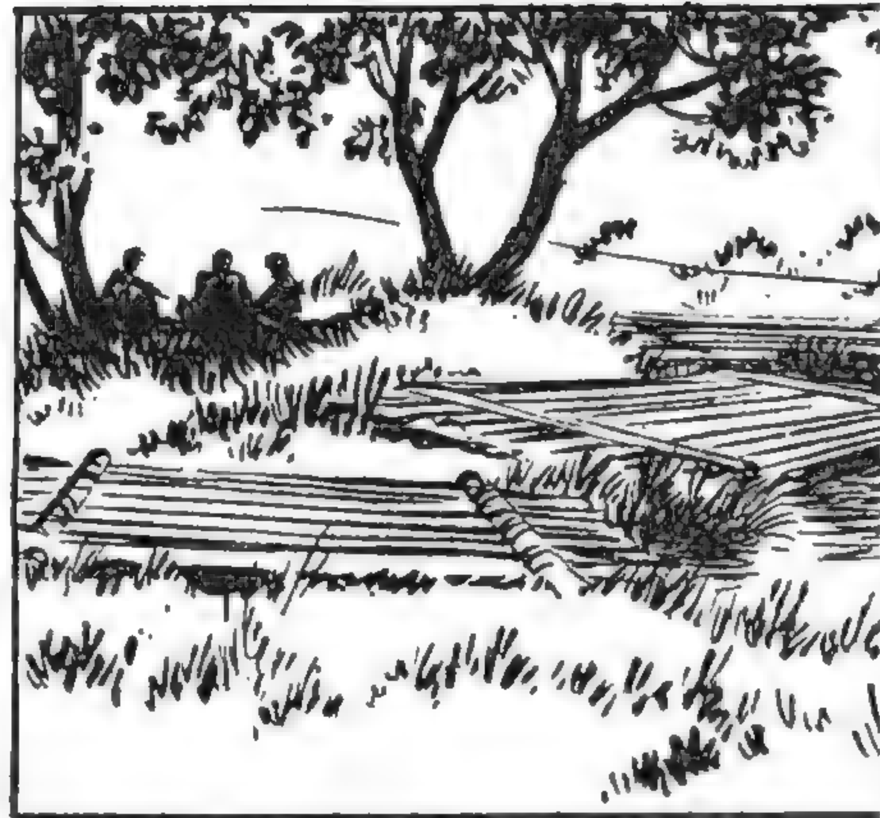






De mannen kijken elkaar besluiteloos aan en Bolan steekt niet onder stoelen of banken, dat hij er weinig voor voelt de vlakte in te trekken en daarmee Svein en de anderen min of meer aan hun lot over te laten. „Maar ten slotte zullen ze zelf de vlakte ook oversteken", zegt Eric, „en waarschijnlijk naar hetzelfde doel, dat de honden voor ogen hebben. We kunnen hun zo misschien vóórkomen en wie weet, of we daar Axe niet vinden." En zo besluiten ze toch het er op te wagen, tot grote vreugde van Wolf. De tocht blijkt verder nogal mee te vallen, want nog voor de avond zien ze vanaf de hoogvlakte een uitgestrekte beboste vallei voor zich liggen, aan de oostzijde omsloten door grauwe bergen. Weer volgen ze de honden, die hen regelrecht naar de woudrand voeren. „Ik heb het gevoel, dat we het doel naderen", zegt de Noorman, niet zonder nieuwsgierigheid. En dan staat hij opeens aarzelend stil. Nee, hij vergist zich niet. Een flauwe brandlucht dringt tot hem door. Vlakbij moeten zich mensen bevinden.







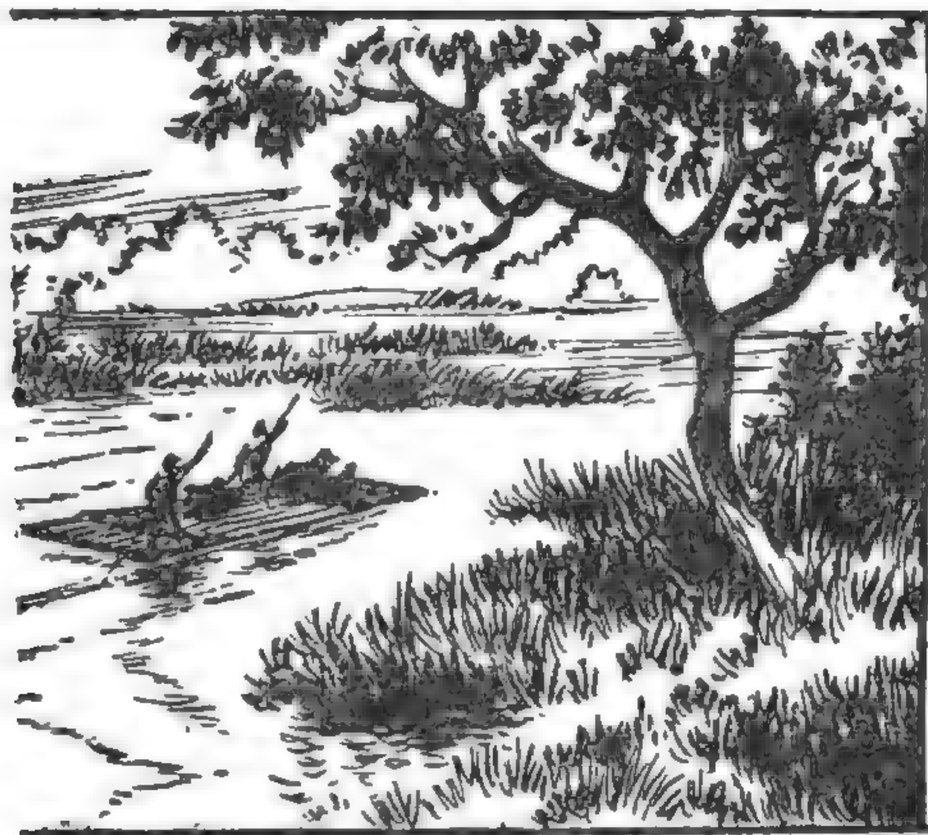
Voor alle zekerheid roept Eric de honden dicht bij zich. Het lijkt hem beter hun aanwezigheid verborgen te houden voor degenen, die daar klaarblijkelijk een kampvuur hebben aangestoken. Als het vrienden zijn, kunnen ze nog altijd te voorschijn komen, maar naar de stijve borstels in Wolf's nek te oordelen is dat niet het geval. De honden hebben niet de minste moeite de juiste richting te vinden en voorzichtig volgen de twee mannen de dieren langs een smal paadje. De Noorman kijkt bedenkelijk, als hij merkt, dat hij meermalen tot de enkels in de drassige bodem zakt. Het lijkt er veel op, dat ze in een moeras verzeild raken. Ineens staat Wolf stil en gromt zachtjes. Tussen het gebladerte doorglurend, ziet de Noorman drie haveloze, maar zwaar bewapende kerels, die zwijgend rond een klein vuur zitten. Dan ziet hij de vlotten en Bolan aanstotend, fluistert hij: „Er begint daar inderdaad een moeras. Waarschijnlijk zijn die vlotten nodig om Svein en mijn gevangen krijgers door het moeras naar de plaats van bestemming te brengen. Als die vlotten er dus niet zijn, kunnen ze — althans voorlopig — niets met de gevangenen beginnen". „Wat zijt ge van plan?", vraagt Bolan zachtjes. „Die vlotten wegnemen", geeft Eric luchtig ten antwoord, „en let eens op hoe eenvoudig dat gaat".







„Wolf", fluistert Eric scherp, „pak aan!" Meer behoeft de Noorman niet te zeggen. Met een grauw schiet de hond vooruit en haar kinderen volgen automatisch. De drie mannen vergeten van schrik, dat zij gewapend zijn, als ze de vier „zwarte wolven" regelrecht op zich toe zien stormen. Zij springen op als waren zij door een hele bijenzwerm gestoken en zijn in minder dan geen tijd in het kreupelhout verdwenen. „Ziezo, kom mee", grijnst Eric, „van hen hebben we geen last meer". Snel springen zij op de vlotten af en met enkele takken uit het vuurtje kost het het tweetal geen moeite de vlotten, op één na, in brand te steken. Bolan kijkt bedenkelijk naar de dikke zwarte rookwolken, die laag over het moeras drijven. „Dat is mijlenver te zien, heer", mompelt hij. „Wat geeft dat", grijnst Eric vrolijk. „Wat wij doen mag gezien worden, zolang het ons schikt wel te verstaan". Hij fluit en weinige ogenblikken later komen Wolf en haar drie kinderen terug. „Ik wed, dat die drie kerels zich de eerste uren niet durven verroeren", grinnikt de Noorman, terwijl hij het derde vlot in het water duwt en met Bolan „aan boord" springt. De honden volgen hem als schaduwen. „Wat gaat gij nu beginnen, heer", bromt Bolan argwanend, „ge wilt toch niet . . ." „Jazeker", geeft Eric ten antwoord, „we gaan op ons gemak eens in dit moeras rondneuzen."





Wolf dribbelt nerveus heen en weer als Eric en Bolan met hun vlot het moeras binnendringen en dit gedrag van zijn hond geeft de Noorman de zekerheid, dat ze inderdaad op het spoor van de verdwenen Axe zijn. Maar hoe ter wereld moeten zij hier in dit eindeloos uitgestrekt schijnende moeras de juiste weg vinden? De honderden kleine eilandjes om hen heen lijken sprekend op elkaar. Nergens is het geringste teken van menselijk leven te zien en hoe Eric ook langs de horizon tuurt, nergens ontdekt hij de rook van een kampvuur. Hoewel hier dus weinig te duchten schijnt te zijn, verliest de Noorman de voorzichtigheid niet uit het oog en zoveel mogelijk blijft hij in de beschutting van de begroeide eilandjes. „Wat doen we hier eigenlijk", mompelt Bolan op een gegeven moment nuchter, „we schieten er niets mee op met door dit moeras te blijven ploeteren. Ik zit vol gemene muggebeten". De Noorman antwoordt niet. Scherp slaat hij het gedrag van zijn honden, die hun koppen opgeheven en roerloos de lucht insnuiven, gade. „De honden ruiken iets", fluistert Eric. „Ik vertrouw het niet, kijk uit." Ze laten het vlot uitdrijven tot in de lommerrijke beschutting van een eiland en dan kijken ze elkaar veelbetekenend aan, want beiden hebben het zachte gefluit gehoord, dat nu van twee kanten opklinkt.







De honden houden zich op een teken van de Noorman stil. Zo geruisloos mogelijk schuiven de mannen het vlot dieper in het riet en kruipen tussen het dichte struikgewas op het eiland. Als zij behoedzaam om zich heen loeren, slaakt Eric bijna een kreet van verrassing, want ver weg, maar duidelijk zichtbaar, rijzen muren en torens van een plomp bouwwerk uit het moeras op. Hij krijgt echter nauwelijks de tijd er aandacht aan te besteden, want de honden beginnen zachtjes te grommen en Bolan duwt hen opgewonden voorover tussen het gebladerte. „Vl... vlak bij", hijgt de oude Gotenkrijger gesmoord. Erics ogen vernauwen zich tot spleetjes, als hij de donkere, dreigend uitziende krijgers ontwaart, die op een smal vlot geruisloos hun schuilplaats voorbij glijden. „Er moeten er meer zijn", zegt de Noorman gedempt, „luister maar, ze houden contact met elkaar met dat gefluit". Dan houdt hij de adem in, het zachte geplas van de peddels is ineens opgehouden, vlak bij hun schuilplaats. De krijgers liggen dus met hun vlot stil. Hebben ze Erics vlot ontdekt?







De Noorman bedenkt zich niet lang. Hij geeft een teken en met de honden, die zich merkwaardig stilhouden, verdwijnen de twee mannen in het dichte gebladerte. Het eiland is groter dan ze dachten en de ondoordringbare begroeiing biedt een goede wijkplaats. Maar toch betwijfelt Eric het of zij aan de speurende blikken van de anderen zullen kunnen ontkomen. Diep weggedoken luisteren ze naar de krijgers, die inderdaad aan wal gegaan zijn. De vier honden staan met gespitste oren bijeen. En zelfs als de eerste krijger uit de struiken te voorschijn komt, geven ze geen geluid. Geruisloos gaan de honden door het donker naar voren en zijn even later uit het oog verdwenen. In spanning luistert de Noorman terwijl hij zich behoedzaam opricht. Het blijft stil tot hij Wolf één keer hoort blaffen en dan kan hij zijn oren nauwelijks geloven, want een stem zegt duidelijk: „Het zijn de honden, hoe komen die hier?"







Weer hoort Eric Wolf blaffen. Dan kraakt het uit de struiken en steekt zij haar snuit door het gebladerte. „Dat moeten vrienden zijn", fluistert Eric. „Vrienden van Axe en Aranrod." Gevolgd door Bolan treedt hij de krijgers, die nu te voorschijn komen, tegemoet. Deze schrikken geducht, maar de aanblik van de honden, die rustig aan Erics zijde lopen, stelt hen op hun gemak. „Zijn jullie van het eiland Harragh?", vraagt Eric. „Krijgers van koningin Aranrod en haar gemaal Axe?" De krijgers knikken verbouwereerd. „Hoe??!! Hoe weet u dat, vreemdeling?" „Wanneer je de pleegvader van heer Axe een vreemdeling noemen wilt", zegt de Noorman met een glimlach. „Dan zijt ge dus de vorst der Noren", roepen de krijgers verrast. „Ach, groot is ons geluk, want nu zijn onze ontberingen zeker gauw geleden. Heer Axe is gevangen genomen met een aantal krijgers. Koningin Aranrod wist gelukkig reeds aan de kust te vluchten, evenals wij, maar beiden zijn sedertdien spoorloos verdwenen".







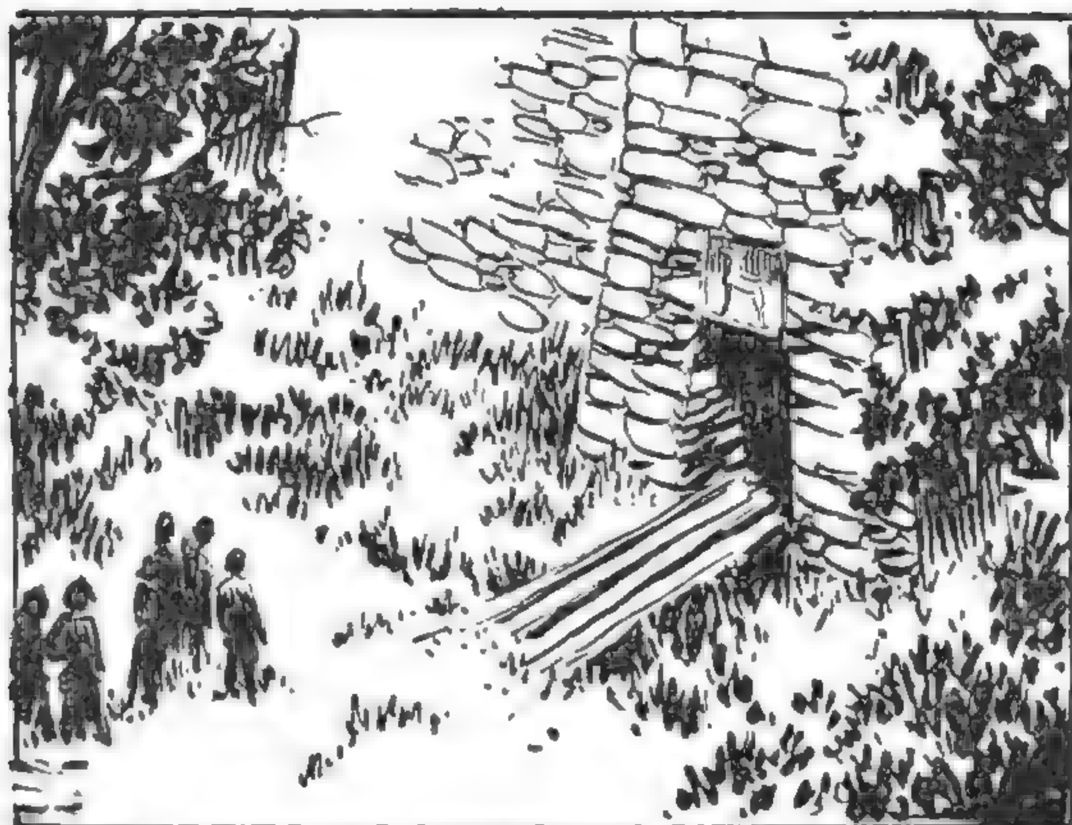
„Heb je er geen flauw idee van wat er met Axe en Aranrod gebeurd kan zijn?", vraagt Eric gespannen. De mannen halen de schouders op. „Dat Axe gevangen genomen is met het grootste deel van de scheepsbemanning, staat vast, want we hebben hem nog een tijd gevolgd, terwijl ze naar dit moeras gebracht werden. Maar Aranrod hebben we direkt aan de kust al uit het oog verloren. We hadden genoeg moeite ons zelf in veiligheid te brengen". „Laten we hopen dat ze de dans ontsprongen is", mompelt Eric, „hoewel ik het betwijfel, want waar zal ze zich verborgen moeten houden?" „Als ze nog in vrijheid is, zal zij ongetwijfeld proberen de burcht van haar familie in het zuiden te bereiken. Daarheen waren wij onderweg, toen wij in handen van die vervloekte strandjutters vielen". „En weet je, waar die burcht van Aranrods familie zich bevindt?", vraagt Eric, wiens hoop weer opleeft. De krijgers schudden het hoofd. „Wij hebben geprobeerd op goed geluk zuidwaarts te trekken, maar het moeras strekt zich uit tot aan de zee, er is geen doorkomen aan." Eric staart zwijgend voor zich uit en met een zucht stelt hij vast, dat de situatie weinig hoopgevend is.

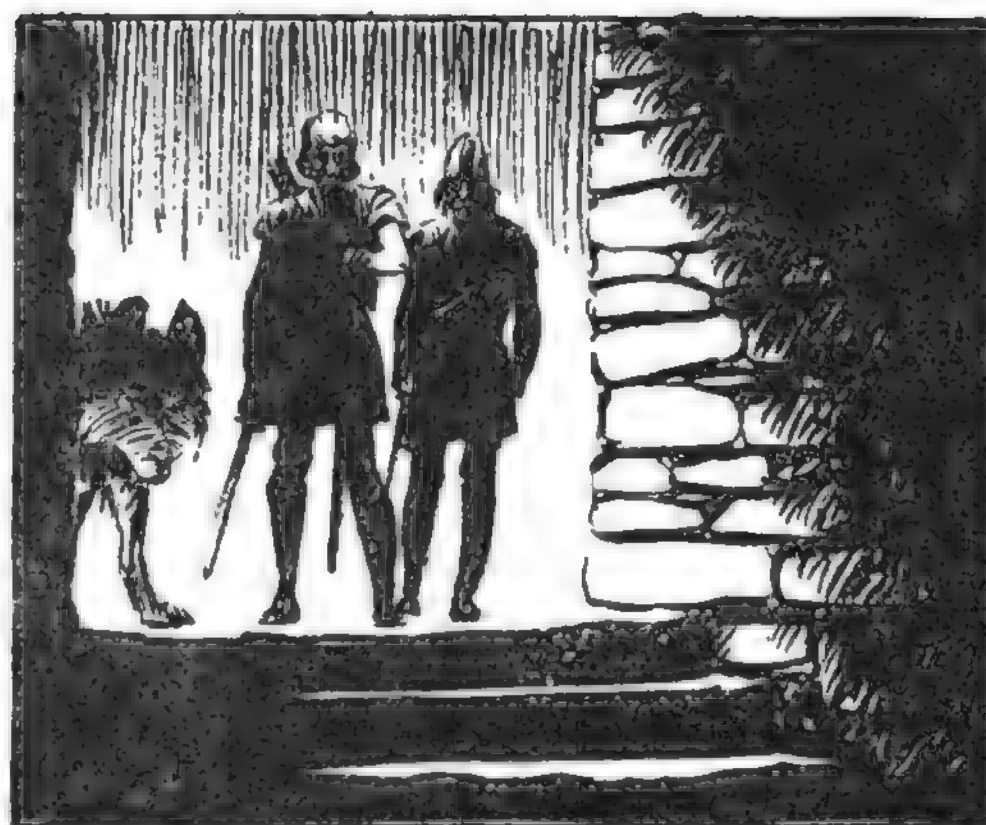






„We hadden juist die burcht daar in het moeras ontdekt, toen wij u ontmoetten", vervolgt de man. „Wij waren van plan daar eens poolshoogte te gaan nemen. Het lijkt mij waarschijnlijk, dat de gevangenen zich daar bevinden". Eric knikt. „Die indruk heb ik ook. In orde. We gaan er met het grote vlot heen. De honden zullen we meenemen". Even later glijdt het groepje geruisloos door het riet in de richting van de burcht. Het is daar merkwaardig stil. Niets beweegt zich op de transen en het maakt een verlaten indruk. De burcht bevindt zich in het midden van een tamelijk groot, begroeid eiland, want op ruime afstand van de burcht stoot het vlot opeens op vaste grond en de mannen gaan aan wal. Geruisloos sluipen ze naderbij en Eric zorgt ervoor de honden bij zich te houden. „Er is daar niemand", fluistert Bolan, „onbegrijpelijk". Inderdaad, het is een oude vervallen sterkte en klaarblijkelijk reeds lang niet meer bewoond. Zwijgend glijden Erics ogen langs de verweerde muren en dan houdt hij de adem in, als hij de gevelsteen boven de poort ziet. Want daar, ruw in de steen uitgehouwen, bevindt zich de beeltenis van een paardje, dat als twee druppels water lijkt op het ivoren paardje, dat hij om de hals draagt.



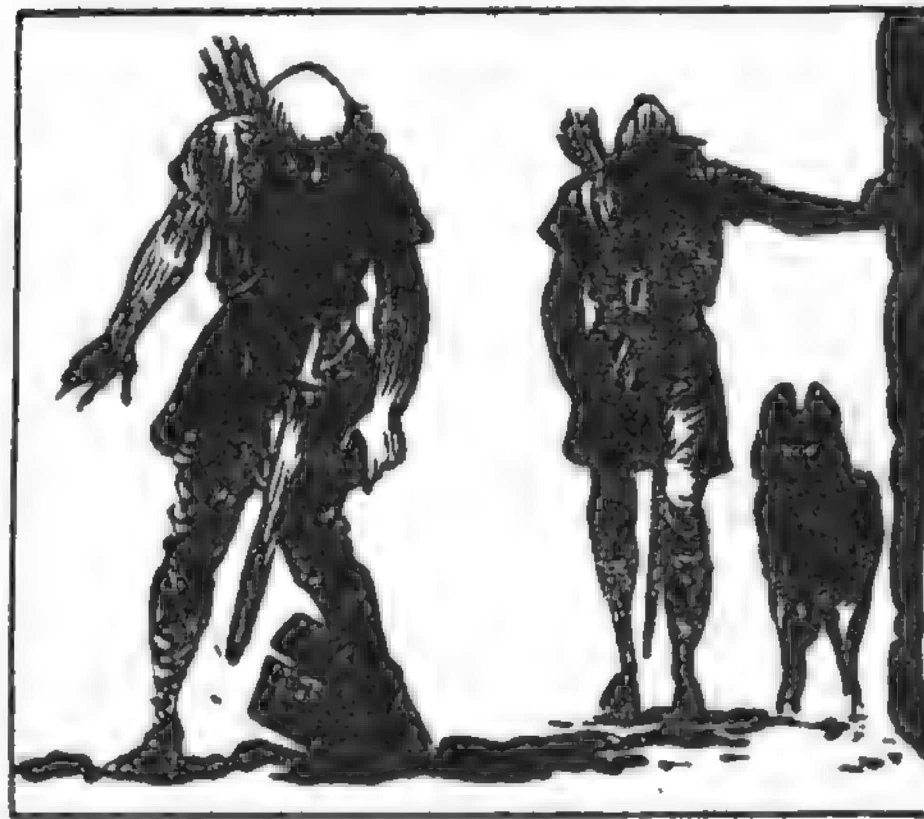




Een gevoel van bevreemding maakt zich van de Noorman meester en ook Bolan verbaast zich niet gering over de ontdekking, dat het onbeholpen gebeeldhouwde paardje in de gevelsteen precies dezelfde vormen heeft, als het bronzen paardje, dat Eric lang geleden van de zwerver met het aapje kreeg. Aarzelend staan de mannen bijeen. Het lijdt geen twijfel of de burcht is verlaten. Alles verkeert in een grenzeloze staat van verwaarlozing. De slotgracht is volkomen dichtgegroeid, de muren staan hier en daar op instorten en niets duidt er op, dat hier de laatste tijd mensen geweest zijn. En toch zou men de gevangenen hierheen gebracht moeten hebben. Alleen met Bolan en de honden betreedt de Noorman behoedzaam het slotplein.

Een lucht van rottende vegetatie waait hun tegemoet en ratten glippen langs de van vocht druipende muren weg. Maar het is niet om de ratten dat Wolf ineens met een sprong vooruit schiet en grommend bij een kelderingang blijft staan. Onwillekeurig tasten de mannen naar hun zwaarden, terwijl zij de verweerde trap afgaan. Wolf volgt hen op de hielen. Zijn haren staan als borstels overeind en hij gromt diep. Dan schiet de hond ineens weer vooruit naar beneden. „Kom mee, hij heeft iets gevonden", stoot de Noorman uit. En dan houdt hij onder aan de trap de pas in, want Wolf heeft inderdaad wat gevonden, namelijk het lichaam van een mens, een dode.







Snel komen Eric en Bolan naderbij en even houdt Eric de adem in bij de gedachte, dat dit Axe zou kunnen zijn, maar het is, zoals zijn kleding verraadt, vermoedelijk een der vissers van de Zwarte Klip. „Vermoord", fluistert Bolan, wijzende op de gapende wond aan 's mans hoofd. Eric knikt: „en nog niet zo lang geleden". Wat heeft zich daar voor een drama afgespeeld? De mannen huiveren onwillekeurig en Bolan zou 't liefst meteen rechtsomkeert maken. Wie weet, wat hier in de burcht huist. „In ieder geval zijn de vissers van de Klip bekend met deze plek", fluistert Eric, terwijl hij, op zijn hoede, de kelder inloopt. „Hoewel het er niet naar uitziet, dat ze hun gevangenen hier gebracht hebben". Zijn voet stoot tegen iets aan, dat rammelend opzij valt. Snel bukt de Noorman zich en zijn tastende handen sluiten zich om een klein kistje. En dan fluit de Noorman verbaasd tussen de tanden, want in het schemerdonker straalt hem de flonkering van het met juwelen bezette deksel tegen.





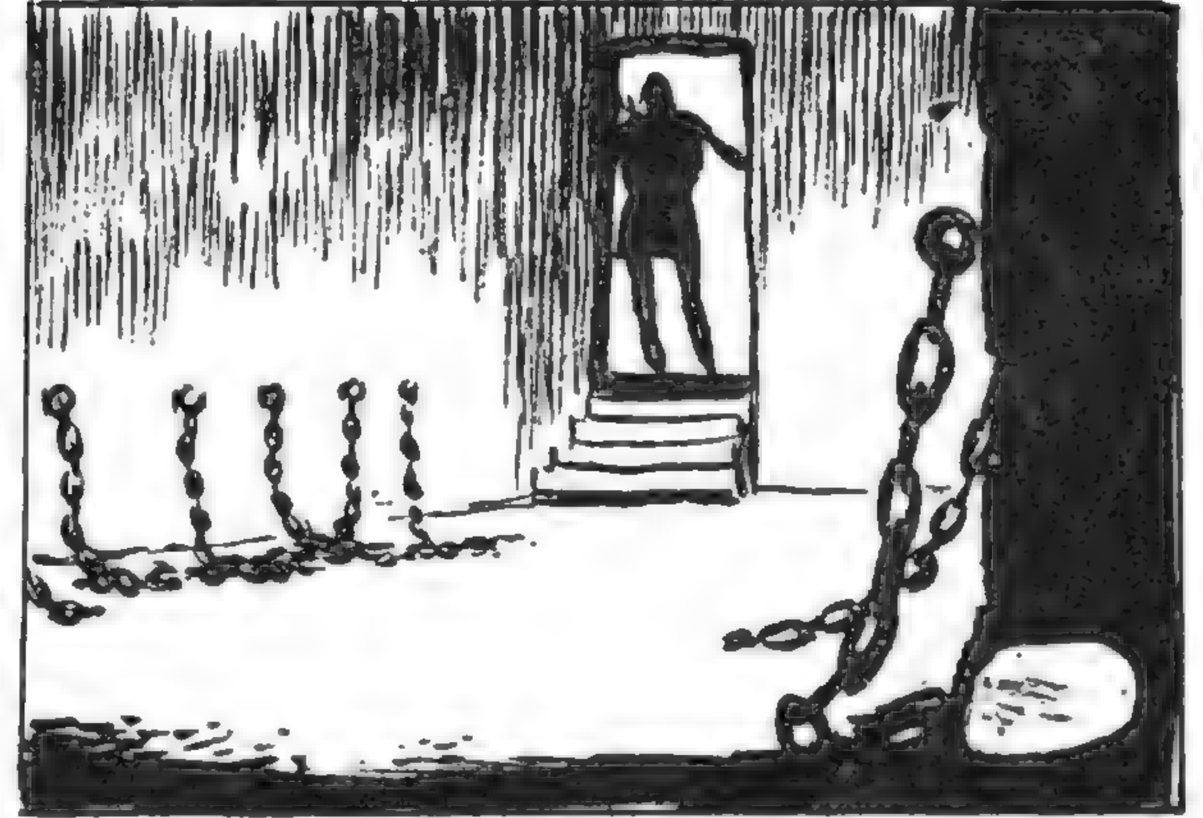


„Een schat", fluistert Bolan, met een verheugde grijns, „we hebben een schat gevonden". Hij laat zich op de knieën vallen en reeds de eerste greep levert een handvol juwelen op, maar daarbij blijft het, tot Bolan's grote teleurstelling. „Iemand zal dit verloren hebben", oppert de Noorman. Ze begeven zich weer naar de kelderingang om hun vondst beter te bekijken.

Het is een prachtig bewerkt kistje van donker glanzend hout, dik met edelstenen bezet, kennelijk afkomstig van een vrouw. En dan onderdrukt Eric met moeite een kreet, terwijl hij zwijgend naar de kleine lettertekens wijst, die in de rand van het deksel gegrift staan: „Aranrod zal hier bewaren wat Axe haar schenkt."







„Aranrods huwelijkskistje", zegt de Noorman schor. „Zijn die vervloekte vissers dan toch hier geweest met hun gevangenen? Of gebruiken zij de burcht soms als bergplaats voor hun buit? Nee, want de buit, die ze uit de schepen sleepten, brachten ze in de richting van hun dorp, terwijl ze onze mannen naar het moeras stuurden". Met een verbeten gezicht begeven Eric en Bolan zich opnieuw in de duisternis van de kelder. „Wolf zoek!" beveelt Eric zijn hond, terwijl hij het dier aan het kistje laat ruiken. De honden aarzelen even en verdwijnen dan in het donker en even later horen de mannen hun scherp geblaf weergalmen langs de keldermuren. Struikelend zoeken de twee mannen zo snel mogelijk hun weg in de richting van het geluid. Een zwak licht schemert ergens voor hen en de donkere schaduw van Wolf komt hun tegemoet. Weinige ogenblikken later staan ze in een grote ruimte, flauw verlicht door enkele smalle vensters, hoog in de muur. „Kijk", zegt de Noorman grimmig, wijzend op de lange rijen zware, verroeste muurketenen, „hier sloten die schurken hun gevangenen op, maar waar zijn ze nu dan?"







Waar zijn de gevangenen gebleven, die aan de muurketenen geklonken zijn geweest? Wat is er met die arme drommels gebeurd? Deze benauwende vraag spookt Eric onophoudelijk door zijn hoofd, als hij — voor zover de schemer het toelaat — de kerkers doorzoekt. Want dat ze er geweest zijn, staat als een paal boven water. Hier en daar liggen halfvergane uitrustingsstukken en kleding en Bolan heeft een Noorse speld gevonden. Van Axe's mantel? Van de een of andere onbekende Noorse zeevaarder? Wie zal het zeggen. „Misschien hebben de vissers hen hier vermoord", fluistert Bolan huiverend, „maar dat hadden ze toch aan de kust kunnen doen?" Zij doorzoeken het hele keldergewelf, maar worden niets wijzer en te langen leste keren ze maar naar het binnenplein terug, waar zij haastig een graf delven voor de vermoorde visser. „Wie weet, wat die had kunnen vertellen", mompelt Bolan. „Zijn dood is al even raadselachtig als de verdwijning van de gevangenen." De mannen, die buiten gewacht hebben, zijn blij hen weer terug te zien en in het kort deelt Eric hun zijn bevindingen mee. „De enigen, die ons vertellen kunnen waar de gevangenen gebleven zijn, zijn de vissers zelf", zegt hij, „maar met ons kleine troepje beginnen we niets tegen hen". „We zouden kunnen proberen Svein en de anderen te bevrijden", oppert Bolan, „maar dan nog zijn we ver in de minderheid". „Proberen zullen we het", zegt de Noorman grimmig. „Ik ga hier niet vandaan voor ik de verdwijning van Axe en zijn troep heb opgelost!"



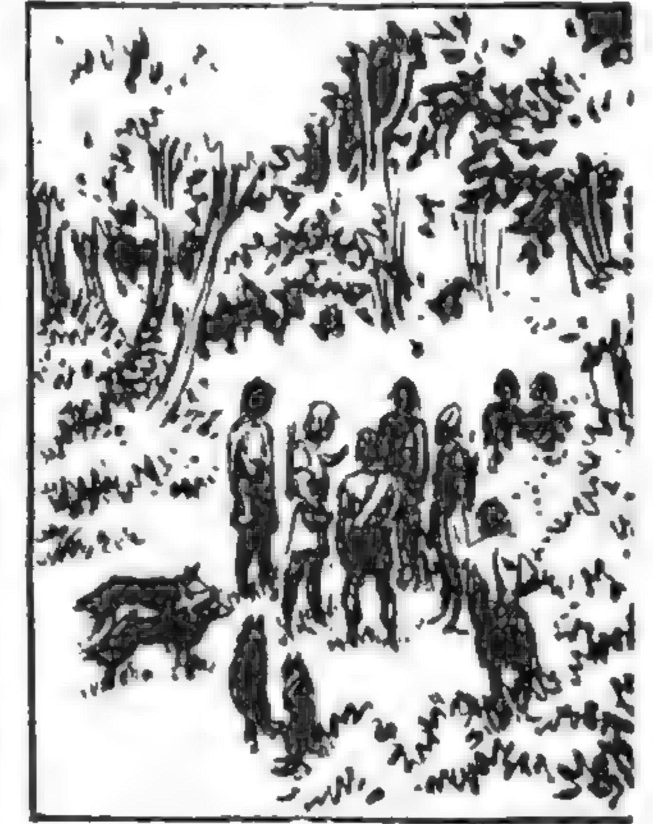




Hoewel hij weinig hoop heeft, iets te zullen vinden, besluit Eric voor alle zekerheid nog het eiland te doorzoeken, waarbij de honden hem goede diensten kunnen bewijzen. Wel vinden de honden een vermolmd luik en een brokkelige trap die naar beneden voert, maar meer dan een oude vluchtgang blijkt dit niet te zijn. Bolan doet een belangrijker ontdekking; een van stenen en houten palen gebouwd pad, dat recht het moeras inloopt. Achter elkaar volgen ze dit weggetje, dat er merkwaardig goed onderhouden uitziet, maar weer worden hun gespannen verwachtingen beschaamd; weer tasten zij in het niet, want het pad houdt eensklaps op aan de rand van een breed stromend water . . . „En toch zijn we iets verder gekomen", mompelt de Noorman, „ik moet me al erg vergissen, als dit niet de weg is, die de gevangenen zijn gegaan. Alleen komen wij er nooit achter, waarheen. Dan nu terug mannen. Het eerste wat ons te doen staat, is Svein en onze mannen te bevrijden".







Het is een grimmig, zwijgzaam groepje, dat even later met de vier honden op het vlot de terugweg aanvaardt. Allen beseffen dat in de ongelijke strijd die komen moet, de kansen tegen hen zijn, zelfs al zouden zij er in slagen de tachtig Noren te bevrijden, maar geen van hen denkt er ook maar een seconde aan het op te geven. De ijle rookflarden van de nasmeulende vlotten wijzen hun de weg en op ruime afstand daarvan gaan ze aan wal. Achter elkaar sluipen ze voorzichtig voort en Eric heeft zijn plan van actie al klaar. De honden moeten de nodige verwarring stichten, dan... Hij staat opeens roerloos stil en staart naar de as van een klein kampvuur.

„We kunnen, geloof ik wel te voorschijn komen", mompelt hij dan, „ze zijn verdwenen". Inderdaad is er geen sterveling meer te bekennen en niets wijst er bovendien op, dat de troep gevangenen hier ooit geweest is. „Vermoedelijk zijn de drie bewakers meteen aan de haal gegaan, toen ik mijn honden terugriep", zegt Eric, „en hebben ze de krijgers, die onze mannen bewaakten, gewaarschuwd". Inderdaad leiden de sporen van het drietal naar de hoogvlakte. „We moeten hier als hazen vandaan", zegt Eric, „want ongetwijfeld komen zij straks met hun hele krijgsmacht terug om hier de omgeving uit te kammen en dan zouden we lelijk in de knel komen".







„We moeten naar de kust terug. Daarheen zijn Svein en de troep gevangenen nu ook onderweg", zegt de Noorman, „en als wij wat willen beginnen, moeten wij eerst hen bevrijden. Maar de hoogvlakte biedt geen enkele schuilmogelijkheid, dus kunnen wij het beste het moeras volgen tot de kust en daar onder dekking van de kustrotsen het vissersdorp zien te naderen". De anderen knikken instemmend en zo begeven zij zich op weg. Het is geen gemakkelijke tocht. De grond is drassig; paden zijn er niet en het hoge gras belemmert hen in hun bewegingen. Maar de mannen troosten zich met de gedachte, dat zij hier redelijk veilig zijn. Mocht er onraad komen, dan biedt de dichte, bijna ondoordringbare begroeiing een uitstekende schuilplaats. Zij zijn een paar uur onderweg, als een man in de achterhoede een waarschuwend gefluit laat horen en op zijn schreden terugkerend, ziet de Noorman een grote groep van naar schatting 100 krijgers, die snel afdalen naar de vallei. Bolan grijnst spottend. „Wat een geluk, dat wij meteen verder getrokken zijn. Die loze vissertjes grijpen achter het net". Maar daarin vergist hij zich. Geen van hen heeft de groep zwaar bewapende vissers opgemerkt, die een eindweegs voor hen in de vallei afgedaald is en nu, met alle zintuigen gespannen, de plaats nadert waar Eric's troepje zich bevindt.







Om de afstand tussen hen en de vijand zo groot mogelijk te houden, zetten Eric en zijn mannen er flink de pas in, tot ineens de honden, die met de Noorman voorop lopen, onrustig worden. Ogenblikkelijk beveelt Eric de dieren koest te zijn en hij luistert scherp. Er klinkt een zacht verwijderd geritsel en hij weet genoeg. „Terug", sist hij zijn mannen toe, „snel!" Zo snel mogelijk keren ze op hun schreden terug en duiken ze in de wirwar van takken en gebladerte. Het kost de Noorman moeite, zijn honden stil te houden. De dieren dribbelen op stijve poten om de groep heen en hun nekharen staan als borstels overeind. Als schimmen duiken de mannen ineen tussen het riet en de struiken, zodat ze in minder dan geen tijd drijfnat zijn. Maar geen van hen let daar op. Hoofdzaak is, dat ze onopgemerkt blijven, maar daarop lijkt het weinig, want in de stilte horen zij de zachte voetstappen nader en nader komen, recht op hun schuilplaats af.







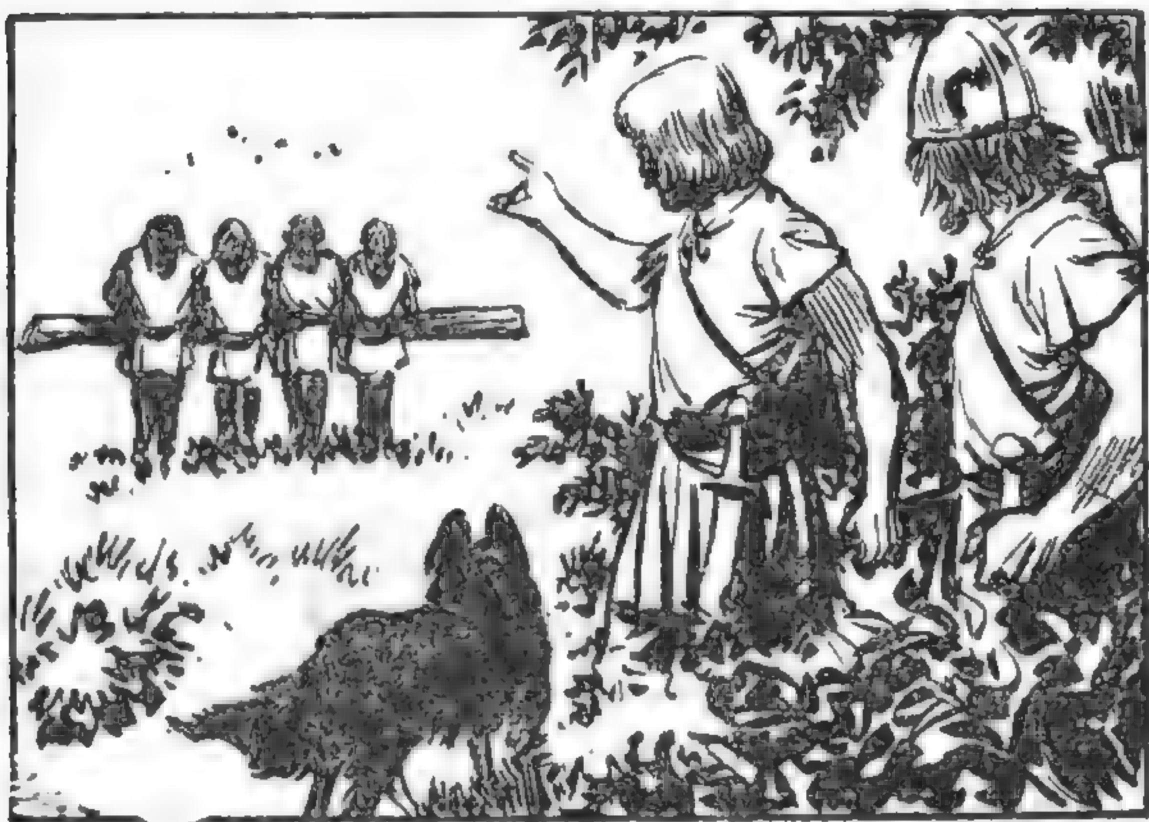
Met ingehouden adem loert Eric tussen de wildernis van rietstengels, bemoste boomstammetjes en gebladerte door. De naderende vijand zelf kan hij niet zien, maar hun schimmen op de grond des te beter, en deze naderen recht de plaats, waar zij zich bevinden. Er blijft hem nog maar één redmiddel over: de honden! Een zacht bevel en Wolf en haar drie forse kinderen glijden vooruit. Het was de Noorman liever geweest, als hij dit had kunnen voorkomen: immers, waar honden zijn, zijn de mensen. Maar hun aanwezigheid is nu toch ontdekt, dus maakt het weinig meer uit. Een luide angstkreet, gevolgd door een diep, nijdig geblaf, klinkt op. Eric ziet even een hevige beweging in de struiken dicht bij hem en dan vertelt het doffe gestamp van voetstappen, dat de belagers op de loop zijn gegaan. „Toch wel gemakkelijk, zulke honden", grinnikt Bolan opgelucht. De geluiden verwijderen zich snel en de mannen komen te voorschijn uit hun ongemakkelijke schuilplaats. „En nu vlug", begint de Noorman. Dan zwijgt hij, als een verward gegrauw en geblaf tot hem doordringt. „De honden zijn met die kerels in gevecht", stoot hij uit, „kom snel!"







Achter elkaar stormen de mannen door het struikgewas en even later zien ze een der vissers, doodsbleek, met zijn rug tegen een boom staan, terwijl hij met een speer een van Wolfs kinderen van zich af probeert te houden. De Noorman legt snel een pijl op de pees. „Laat vallen die speer", snauwt hij de kerel toe. Nog voor de visser dit bevel kan opvolgen, klinkt er op korte afstand een klagende stem: „Help, verlos me van dit monster", even later gevolgd door nog twee benauwde stemmen ergens uit het struikgewas. De mannen schieten in de lach en weinige ogenblikken later hebben zij vier vijanden bijeen. „Brave dieren", glimlacht Eric, terwijl hij hen op de flank klopt. Dan richt hij zich tot de vier gevangenen. „Hoeveel man zijn er in jullie dorp achtergebleven?", snauwt hij hun toe. „Antwoordt snel, voor ik mijn honden een teken geef". Van louter vrees beginnen ze alle vier tegelijk te praten en hoewel dit de duidelijkheid niet ten goede komt, hoort de Noorman, wat hij wil weten. „Een paar man bewaking maar, hebben zij in het dorp achtergelaten", zegt hij zacht tot Bolan. „Dit is dan onze kans. Terwijl die troep landlopers in het moeras rondploetert, bevrijden wij Svein en de anderen!"







Erics voorstel vindt meteen instemming bij de anderen. De vier gevangenen worden van hun wapens ontdaan, waarna de Noorman een stevige boomstam uitzoekt en hen daaraan naast elkaar vastbindt. Hij zorgt ervoor, dat de kerels, zij het met moeite, kunnen lopen, zodat zij er wel in zullen slagen naar het dorp terug te keren. Dan wuift hij hen spottend ten afscheid. „Wij zullen niet de fout maken, regelrecht naar het vissersdorp te gaan", zegt hij gedempt, „de kans is groot, dat we dan ontdekt worden door de groep in het moeras. We blijven dus bij ons oude plan. Eerst naar de kust en dan onder bescherming van de rotsen naar het dorp". Zonder verder nog iets van hun vijanden te bemerken, zetten zij hun weg voort, tot zij na verloop van tijd tussen het geboomte door de zee voor zich kunnen zien. De Noorman zoekt al een geschikte plaats uit om langs de voet van de hoogvlakte de kust te bereiken, als zijn aandacht eensklaps wordt getrokken door een grote, donkere schaduw in het moeras. Hij tuurt scherp door het gebladerte heen en dan staat hij als aan de grond genageld stil. Daar liggen schepen. Twee Noorse schepen.







Noren hier? Dat zou prachtig van pas komen. Verheugd roept de Noorman de schepen aan, maar geen geluid wordt gehoord. „Wees voorzichtig", mompelt Bolan, „ge weet niet wat zich misschien voor schurken aan boord bevinden". „Dat zullen we gauw genoeg weten", geeft Eric opgeruimd ten antwoord, „maar het zal waarachtig wel meevallen." Samen met de oude Gotenkrijger en enkele van Axe's mannen begeeft hij zich naar de twee Drakars, die, half verborgen tussen dicht gebladerte en toegedekt met zeilen, aan de rand van het moeras liggen. Het is stil aan boord, zo stil, dat Eric het toch maar beter acht de wapens gereed te houden. Maar er gebeurt niets, wanneer zij voorzichtig aan dek klauteren. De schepen zijn verlaten. Over de neergehaalde mast zijn zeilen gespannen en daaronder ontdekt de Noorman een aantal kisten en manden, tot de rand toe gevuld met kruiken water en dicht opgebonden bundels gedroogd vlees en vis. „Vreemd", mompelt Bolan, „wat betekent al die leeftocht? En zie eens die wapens en kleding, alles genoeg om desnoods een jaar lang de zee op te gaan". Peinzend laat Eric zijn ogen over het dek glijden. De krijgers, die hij bij zich heeft, kunnen hem niet zeggen, of dit misschien Axe's schip geweest is; het zou wel toevallig zijn. Eensklaps bukt hij zich, als hij een luik ontdekt in het voordek en als hij dit opent slaakt hij een kreet van verbazing. Het ruim is bijna tot aan de rand gevuld met goud en kostbare sieraden.







„Een zeeroversschat", stoot Bolan met ontzag uit, „en wat voor één!" „Dat moet de buit van jaren zijn. We mogen wel oppassen, als die kerels in de buurt zijn." Eric schudt peinzend het hoofd. „Het lijkt mij eerder iets te maken te hebben met de vrienden van de Zwarte Klip, hoewel ik niet begrijp, waarom ze hun buit hier open en bloot op een paar schepen laten liggen. De leeftocht, die hier aan boord is, zou erop kunnen wijzen, dat zij van plan zijn van hier te vertrekken." „Misschien wordt hun hier de grond te heet onder de voeten", gromt Bolan. Ook het tweede schip blijkt volgepropt te zijn met kostbaarheden, alles bij elkaar een verbijsterende schat. Zij staan juist op het punt naar land terug te keren, als daar ineens een luide schreeuw weerklinkt. En, naar de reling stormend, ziet Eric enkele van zijn mannen staan zwaaien. „Vlug, er moet daar iets gebeurd zijn", roept de Noorman, en gevolgd door de anderen gaat hij snel van boord. De honden staan hen zenuwachtig jankend op te wachten. Nog voor ze halverwege zijn, breekt een luid kabaal los en met een ruk trekt Eric zijn zwaard om zijn mannen bij te staan tegen de overmacht, waarmee deze in een hevig gevecht gewikkeld zijn.







De honden schieten hem grommend voorbij als Eric, gevolgd door Bolan en de anderen, met een luide krijgskreet op de vechtenden toestormt. De aanvallers hebben een kleine meerderheid en nu ziet de Noorman ook, met wie zij te maken hebben, n.l. met een kleine afdeling van het roverstuig van de Zwarte Klip. De kerels schrikken geducht, als ze de honden zien, en van hun verwarring maakt Eric snel gebruik door hen in twee groepjes uiteen te drijven. Dan is de strijd gauw bekeken. Jammerend slagen enkelen er in te vluchten. Eric en Bolan jagen hun pijlen achterna en slechts één weet heelhuids te ontkomen. Ogenblikkelijk zetten zij met de honden de achtervolging in, maar deze laatste krijger is hun toch te vlug af. Hij is pardoes in het moeras gesprongen, en als Eric de rand van het water bereikt, is er al niets meer van hem te bekennen. „Voordat de kerel zijn troep waarschuwt, moeten wij onze mannen en Svein in veiligheid hebben en daarbij hebben wij geen seconde meer te verliezen."







Eric laat vier man achter, met de honden, om de boten te bewaken. Het staat nu wel vast, dat de goudschepen inderdaad van de vissers van de Zwarte Klip zijn. Vermoedelijk was de troep, waar ze zojuist tegen gevochten hebben, uitgezonden om de kostbare lading te bewaken. Bolans veronderstelling, dat het de strandjutters te heet onder de voeten werd, kon wel eens de juiste zijn. Als de Noorman even later met de rest van zijn kleine troep op weg gaat heeft hij zijn plan al klaar. Het enige waar ze nu voor moeten zorgen is, dat ze het uitvoeren voordat de vijand, die naar hen in het moeras op zoek is, terugkomt. Zij volgen een glibberig pad over de rotsen en in de beschutting van de beschaduwde rotswand vorderen ze snel zonder iets van hun vijanden gewaar te worden. Enkele ijle rookspiralen vertellen hun, dat het doel van de tocht nabij is. Langs een smal levensgevaarlijk paadje, weten ze de rand van de hoogvlakte te bereiken en daar zien ze het vissersdorp voor zich liggen. De poort staat open; een enkele wachter drentelt in de schaduw heen en weer en Eric knikt tevreden. „Jullie weten wat je te doen staat", fluistert hij tot zijn mannen, „er op los dan".







De slaperige wachter aan de poort van het vissersdorp komt tot leven als hij een kleine groep mannen op zich ziet afkomen. Eén der naderenden steekt de hand op en roept iets onverstaanbaars. De wachter spant zijn ogen in en dan springt hij ineens overeind. „Ze brengen een gevangene", brult hij luide over het stille dorpsplein. Opgewonden snelt hij de naderende groep tegemoet en te laat ontdekt hij zijn vergissing. Te laat ziet hij, dat het vreemden zijn in de kleding van zijn dorp. De zogenaamde gevangene — niemand anders dan Eric — springt ineens vooruit, grijpt zijn zwaard en met een luide kreet stormt hij met zijn troep de hevig ontstelde wachter voorbij en de openstaande poort binnen. „Goed zo", roept Eric, „het dorp is ons. Drijf de mannen bijeen voor een ondervraging. Doorzoek de huizen". Hij zwijgt abrupt, als hij een oude, gebogen gedaante weg ziet glippen naar de toren en ogenblikkelijk begrijpt hij, dat het een van de hoofdmannen van het dorp moet zijn. Snel stormt hij de oude achterna. Als hij die man te pakken kan krijgen, hebben ze een flinke troef in handen.





De oude spant zich tot het uiterste in om voor de blonde Noor de toren te bereiken. Als hij de zware deur achter zich grendelen kan is hij veilig. dat beseft ook Eric. De oude verdwijnt in het duister, maar de Noorman beukt zijn volle gewicht tegen de deur en knersend vliegt deze open In een flits ziet hij de ander een trap op vluchten. „Nog één stap verder en ge zijt een lijk", klinkt zijn stem dreigend, en dat maakt indruk. De oude houdt de pas in en kijkt de Noorman uitdagend aan. „Je zult deze handelwijze berouwen, schurk", snauwt hij. „Waar zijn de gevangenen, die het moeras ingevoerd werden?", bitst de Noorman terug, „en waar heb jij mijn troep opgesloten, hond?" De oude hoofdman grijnst spottend. „Dat zul je wel merken als mijn krijgers terugkomen, dan ga je dezelfde weg op". „Kletspraat", snauwt Eric, „geef antwoord, en vlug wat. Ik heb weinig geduld met rovers als jij. Breng me bij mijn mannen". „Zo dadelijk", gniffelt de oude, met een felle schittering in de ogen. „Zo dadelijk zullen mijn mannen jou bij de jouwen opsluiten; daar zijn ze al. Luister maar". De adem stokt de Noorman in de keel als hij vaag op het binnenplein rumoer hoort opklinken en het doffe gedreun van ontelbare voetstappen.





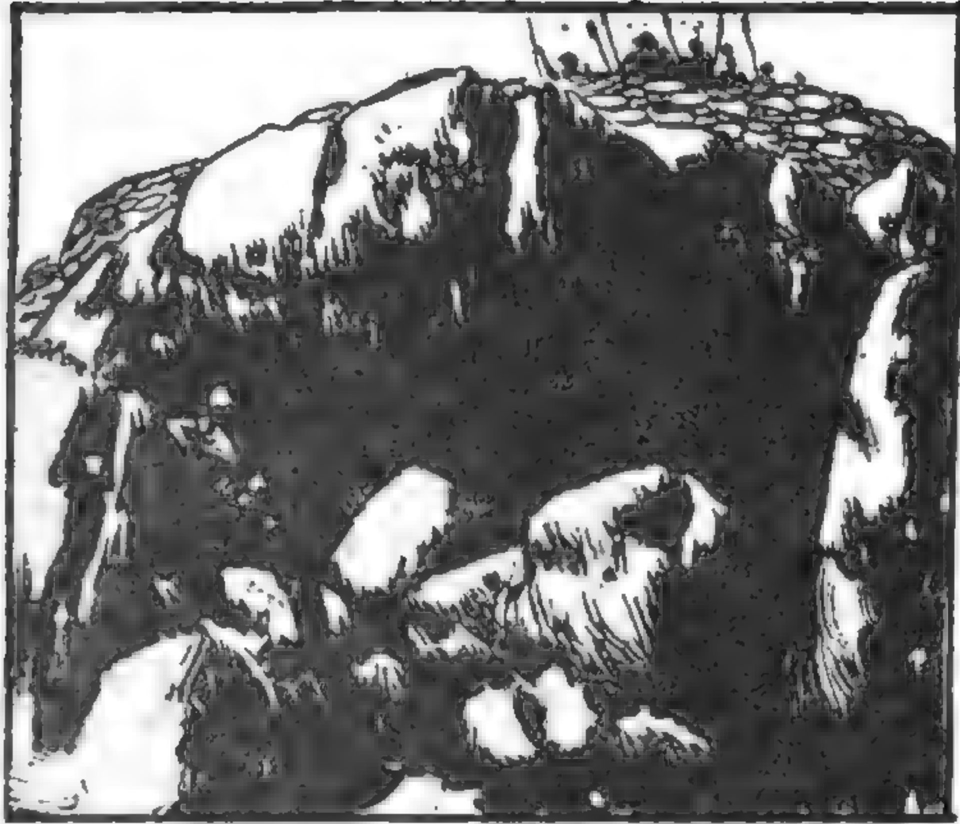


Eric legt een pijl op de pees en dwingt de oude strandjutter mee te lopen naar het venster. Een grote bende krijgsvolk is daar beneden op het plein verzameld en heeft Erics eigen krijgers, zowel als een handvol vissers in een hoek gedreven. „Doorzoek alle gebouwen en de toren", hoort Eric de aanvoerder van de bende zeggen, een man met een grote grijze baard en gekleed in blinkende wapenrusting. De Noorman grinnikt spottend als hij zich tot de oude strandjutter wendt. „Waar blijf je nou? Dit zijn je krijgers niet, zie je wel? Het zou wel eens kunnen dat dit een wraakoefening is, van een of ander ontsnapt slachtoffer van jullie. Nou komen mijn gevangen krijgers vanzelf wel voor de dag. Mee naar beneden schurk!" „Je zult hier niets vinden", gromt de oude, terwijl hij voor Eric de trap afloopt. Zonder te antwoorden grijpt Eric hem in de nek en zo, de oude strandjutter voor zich uitduwend, treedt hij op de aanvoerder van de vreemde krijgers toe. „Hier breng ik u de hoofdman van deze dievenbende", zegt hij tot de baardige aanvoerder, die hem even verbaasd aanstaart. „Als straks de hele bende uit het moeras terugkeert, hebt ge een belangrijke gijzelaar, laat hem dus niet ontsnappen". „Ontsnappen?" roept de baardige aanvoerder uit. „Wees gerust, er ontsnapt hier niemand. Hij niet en jij niet". En op een teken komt snel een aantal krijgers naderbij.





„Wacht, bega geen vergissing", zegt Eric. „Ik ben niet een van deze strandjutters. Integendeel, ik heb evenveel reden als gij om gebrand te zijn op hen. Laat mijn naam u de overtuiging schenken, dat ik de waarheid spreek: Eric, koning der Noren". De baardige aanvoerder lacht bulderend. „Nou, da's ook wat, hahaha. En ik, ik ben waarachtig de keizer van Rome. Kom, sterke verhalen kan iedereen wel vertellen". Dan fronst hij dreigend de wenkbrauwen en wendt zich half tot de krijgers, die dicht om hem heen staan. „Grijpt hem, voordat . . ." Verder komt hij niet. Een keiharde vuistslag treft hem tegen de kin. De krijger achter Eric springt met een kreet achteruit, als hij een gevoelige trap tegen de schenen krijgt en vóór iemand beseft wat er eigenlijk gebeurt, is de Noorman in twee, drie sprongen bij de stenen ommuring van het dorp. Er gaat een rauwe kreet op als de Noorman met een korte aanloop op de trans springt, want allen weten, dat achter de muur, de klip loodrecht tientallen meters naar de kust afdaalt. De krijgers, te gespannen om iets te doen, kijken ademloos toe. Ze zien de gestalte van de Noor even wankelen op de muur; dan verdwijnt hij met een kreet uit het gezicht.







Hoewel hij bijna het evenwicht dreigt te verliezen, weet Eric zijn zinnen bij elkaar te houden, als hij de peilloze diepte van de klip voor zich ziet. Vlak onder de muur is een smalle richel en daarop laat hij zich vallen. Lenig als een kat glijdt hij langs een korte glooiing naar omlaag in de schaduw van een overhellend gedeelte van de rotswand en als de krijgers voorzichtig over de muur gluren, is hij nergens meer te bekennen. „Die was liever dood dan gevangene, de idioot", hoort hij er een grommen. „Tja, je hebt van die kerels, die zijn zo. Dood is dood, zeg ik maar zo". „Zo dood zal jij wezen", mompelt Eric grinnikend. Voorzichtig kijkt hij om zich heen. Weliswaar heeft hij het leven er van afgebracht, maar hij is er nog niet. De afdaling langs de rotswand doet hem meermalen de haren te berge rijzen, maar dank zij zijn lenige spieren en razendsnel reactievermogen weet hij een dodelijke val te voorkomen. Het zweet gutst in straaltjes over zijn voorhoofd, als hij eindelijk vaste grond onder de voeten heeft. „Ik moet voortmaken", mompelt hij, „Svein en mijn tachtig krijgers bevrijden en dan terug naar het klipdorp om die oude strandjutter aan de tand te voelen over Axe en zijn mannen. En dat moet allemaal gebeuren voordat de troep uit het moeras terugkomt, want dan zijn de kansen verkeken". Peinzend glijden zijn ogen over de grillig gevormde Zwarte Klip. „Ik durf er wat om te wedden, dat Svein en de troep dáár opgesloten zitten".







Eric haalt zijn boog te voorschijn, legt een pijl op en sluipt in de schaduw van de rotsen in de richting van de Zwarte Klip. Als Sveins troep daar gevangen zit zijn er ongetwijfeld bewakers in de buurt. Maar waar bevinden die zich? Scherp slaat hij de omgeving gade als hij de in de voet van de rots uitgehouwen trap voor zich ziet. Nergens enig teken van leven. Mogelijk zijn de gevangenen zo goed opgesloten, dat bewaking overbodig is. Na een korte aarzeling loopt Eric geruisloos naar de trap en springt met drie treden tegelijk naar boven, tot hij een klein plateau bereikt, dat de enige verbinding vormt met de in zee uitstekende Zwarte Klip. De flauwe helling van deze smalle „rotsbrug" maakt een trap overbodig. Een eindweegs verder zet deze zich voort als een smalle, brokkelige richel, steil opklimmend lang de wand van de Zwarte Klip. Met een blik om zich heen begint de Noorman de beklimming. Zijn brede rug vormt een zeker doel voor de boogschutter, die zich nu geruisloos achter de rotsen opricht.







Hoe geruisloos de sluipschutter ook is, het scherpe „tok" van zijn boogpees kan hij niet voorkomen en dit geluid is voor Eric als waarschuwing genoeg. Blindelings laat hij zich voorover en opzij vallen en de pijl scheert rakelings langs hem heen. Met een razendsnelle beweging draait de Noorman zich om. Zijn ogen vinden de gestalte in de schaduw van de rotsen en voor de andere een tweede schot kan lossen flitst Erics pijl op hem toe. De pijl ketst af tegen het rotsblok waarachter hij zich verscholen heeft en de kerel grijnst spottend, tot Erics tweede pijl hem snel achter zijn rots doet wegduiken. Kalm wacht de Noorman, de boog in de aanslag, tot de sluipschutter zich weer vertoont. Maar deze volstaat ermee vanuit zijn veilige schuilplaats een paar maal doordringend te fluiten. De betekenis daarvan wordt Eric al gauw duidelijk. Achter zich klinkt een verstolen voetstap en als hij zich snel omwendt ziet hij boven zich op de trap een aantal zwaar bewapende strandjutters verschijnen. Hij zit als een rat in de val.







De mannen verwachten niet anders dan dat de in het nauw gebrachte Noorman zich wel kermend zal overgeven. Integendeel echter. Met een waar krijgsgehuil stormt Eric, in het besef dat de eerste klap een daalder waard is, op hen in. Gelijktijdig snort een pijl van de boogschutter beneden aan de trap, achter hem aan, mist de Noorman op een haarbreedte en ... velt de voorste van Eric's tegenstanders. „Niet schieten", gillen de overigen, danig in de war gebracht, „je vermoordt je eigen makkers!" Dan hebben ze eensklaps hun handen vol aan de Noorman, die met het zwaard in de ene hand en de boog als afweer in de andere als een wervelstorm op hen instormt. Al hebben de strandjutters een zesvoudige overmacht, de Noorman slaagt er zonder moeite in hun de baas te blijven, waaraan het feit dat er slechts twee naast elkaar op de trap kunnen staan, niet vreemd is. Struikelend over elkaar wijken de mannen achteruit, maar de Noorman beseft, dat hij zo weinig opschiet. Hij moet dóórbreken ... Een schijnbeweging, een snelle slag met de zware boog en de voorste krijger tuimelt over de rand van de rots ... Nummer twee zakt ineen onder een zwaardhouw; nummer drie laat zich benauwd op de knieën zakken, en als Eric deze voorbij springt en de overigen het scherp van het zwaard op hun schilden voelen neerkomen, wijken ook zij opzij. Dit is net voldoende voor Eric om hen snel te passeren. Dan stormt hij verder de trap op, met de kerels, brullend om wraak, achter zich aan.







Een paar zware speren snorren langs Eric als hij de stijle trap opstormt. Met een vlugge voetbeweging schopt hij deze wapens over de rand van de klip en grinnikt zacht. Op deze manier raken die schurken tenminste hun wapens kwijt. De strandjutters schijnen dit ook te begrijpen, want ze houden hun speren nu bij zich voor het laatste gevecht. De trap mondt uit op een smal plateau, enkele tientallen meters onder de top van de Zwarte Klip. Het eerste wat de Noorman, ziet is een kleine deur in de rotswand. Zitten de gevangenen misschien daar opgesloten? Of moet hij de trap misschien verder volgen naar de top? Het is niet waarschijnlijk en als hij uit alle macht Svein's naam roept, is de onzekerheid gauw voorbij. Een gebrul is het antwoord en grimmig beukt de Noorman zijn schouder tegen de kerkerdeur, nog eens, en nog eens. Dan begeeft het hout het. Net op tijd, want de strandjutters stormen schreeuwend en vloekend op hem toe. Maar dan staat de Noorman niet meer alleen. Opgewonden en vol strijdlust verdringen zijn krijgers zich aan de ingang van de kerker, Svein voorop. „Kijk uit, die kerels zijn gewapend, jullie niet", zegt Eric, terwijl hij haastig boog en pijlen aan de lange Sakser geeft. „Niet nodig dat speelgoed", gromt de reus met een brede grijns. „Ik heb mijn twee handen, hé hé, en die jeuken gewoon om dat stel misbaksels, dat daar aankomt, te pakken te nemen!"







Voor alle mannen uit de kerker zijn, vallen de strandjutters met hun zware speren aan. Op Eric na, zijn de Noren ongewapend. Maar dat maakt zeker wat Svein betreft weinig verschil uit. De Saksische reus springt tussen de vijanden en beukt met zijn harde knuisten los op alles wat maar onder zijn bereik komt. Inmiddels gaat de Noorman hun met het zwaard te lijf en dit wordt de strandjutters gauw te bar. De paar, die nog kunnen, gaan er lafhartig van door, maar Erics pijlen achterhalen hen en binnen het kwartier is de hele bende verslagen. Snel sleept men de overwonnenen naar hun eigen tenten en knikt tevreden. „Nu kunnen we weer beginnen", zegt Eric, „Ja, en wapens zijn er genoeg", valt Svein grijnzend in. „Er is in deze kerker een wapenkamer. Dat zag ik, toen ze ons hier opsloten". Even later zijn de mannen allen van speren, zwaarden en schilden voorzien en een klein aantal bovendien met de aanwezige bogen en pijlen. „Vijfentachtig man is niet genoeg om tegen die hele horde van leer te trekken", zegt Eric, „maar voldoende om dat vreemde krijgsvolk en hun baardige aanvoerder schrik aan te jagen". En aan het hoofd van zijn grimmige krijgers gaat Eric voor de tweede maal op weg naar het dorp op de klip.







Snel leidt Eric zijn troep langs de trap terug, maar in plaats van terug te keren, volgt hij nu een smal, brokkelig pad, dat naar de hoogvlakte voert. „We hebben geen ogenblik te verliezen", zegt hij tot Svein. „Die oude strandjutter daar in het dorp zal ons vertellen, waar Axe en Aranrod gebleven zijn, en gauw, voor zijn eigen krijgsbende voor onze neus staat. Die kerels kunnen nu elk ogenblik uit het moeras terugkomen, als ze er al niet zijn". Maar het is nog rustig bij het dorp op de klip, zien ze, de strandjutters zouden ongetwijfeld slaags zijn geraakt met de vreemde krijgers, die bezit genomen hebben van het dorp. Wat dit voor lieden zijn, is de Noorman een raadsel. Dat zij de strandjutters vijandig gezind zijn staat wel vast, maar ook, dat zij aangevoerd worden door een ijzervreter, die er liever eerst op los slaat, alvorens te praten. Bij hun nadering zien ze de oude Izegrim op de trans springen en een bevel schreeuwen. Even later gaat de poort dicht. ,,Ze denken zeker, dat we strandjutters zijn", gromt Eric, „en ik heb geen tijd om het uit te proberen, noch om een soort belegering op touw te zetten. Brandpijlen! We steken de boel in brand. We roken ze uit als ratten!" . .







De bogen, die zij gevonden hebben, komen nu goed van pas, want al zijn Erics krijgers geen scherpschutters, dit grote doel kan men eenvoudig niet missen. Sissend en knetterend dalen de pijlen neer op het dorp en het duurt niet lang of de daken en het overige houtwerk branden als fakkels. Een luid krakeel stijgt op binnen de muren. Klaarblijkelijk doet men daar zijn best het vuur te blussen, want dikke, wattige rookwolken kronkelen op en onttrekken het dorp af en toe bijna geheel aan het oog. Hierop heeft de Noorman gewacht. Hij heft het zwaard op en onder een luid geschreeuw bestormen de Noren het vlammende dorp.







Nog voor Eric's troep halverwege is, klinkt een luid geschreeuw en de poort vliegt open. „We geven ons over, genade, schurken", klinkt tot Eric's niet geringe verbazing de stem van de oude, gebaarde aanvoerder. Hoestend en strompelend en duidelijk zichtbaar hun wapens weggooiend komt het hele stel door de rook op hen toe. „Het zijn me de helden wel", snuift Svein teleurgesteld. „Bolan", schreeuwt Eric, terwijl hij de Sakser een teken geeft. Hij staat op het punt het brandende dorp binnen te dringen als hij de oude Gotenkrijger en de overigen, die hij in het dorp had achtergelaten. ziet opdoemen. „Die oude strandjutter moeten we hebben, vlug", gromt Eric, terwijl hij met zijn vrienden op zijn schreden terugkeert. De hoofdman van de vreemde krijgers heeft de oude schurk bij de arm, maar bij Eric's nadering rukt deze zich los en verdwijnt met grote sprongen in de rook.



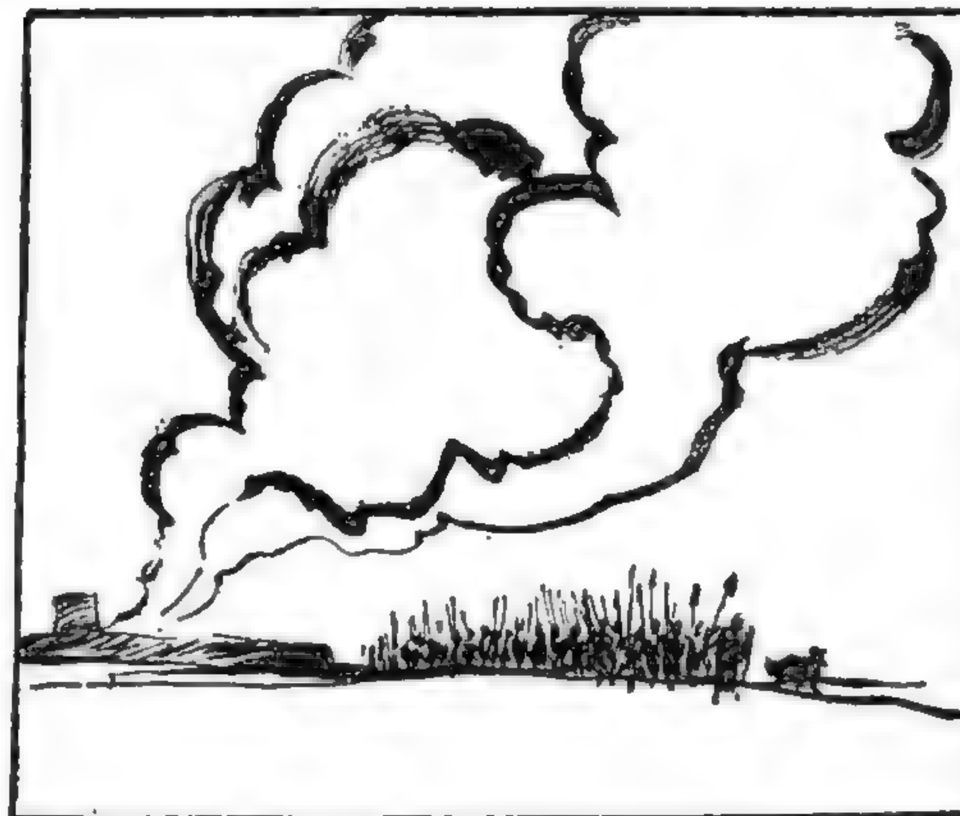




„Hier, wacht" schreeuwt Eric, die bedenkt dat iedere seconde telt. „Hij is mijn gevangene", roept de baardige aanvoerder, die snel een speer van de grond oppakt en Eric in de weg treedt. „Jullie zijn allemaal mijn gevangenen! We zijn sterk in de meerderheid, zie ik nu, en dat verandert de zaak wel een beetje". Eric geeft een bijna onmerkbaar teken aan zijn Noren terwijl hij met opeengeklemde kaken naar voren springt. Maar op dat moment klinkt een schel dreigend geblaf, een zwarte schim schiet langs hem heen en stort zich op de baardige aanvoerder. „Wolf!" roept Eric verheugd.

Maar dan fronst hij de wenkbrauwen en een plotselinge onrust neemt bezit van hem. Er moet wat aan de hand zijn met de mannen, die hij bij de goudschepen achtergelaten heeft. En dan ontdekt hij ineens het houten plankje om Wolf's hals. Zonder op de aanvoerder te letten die roerloos van vrees op de grond ligt, grijpt hij het plankje en zijn ogen worden groot van onrust en ongeloof. „Svein, Bolan", roept hij uit, „luister wat hier op het hout gegrift staat. REDT ARANROD!"

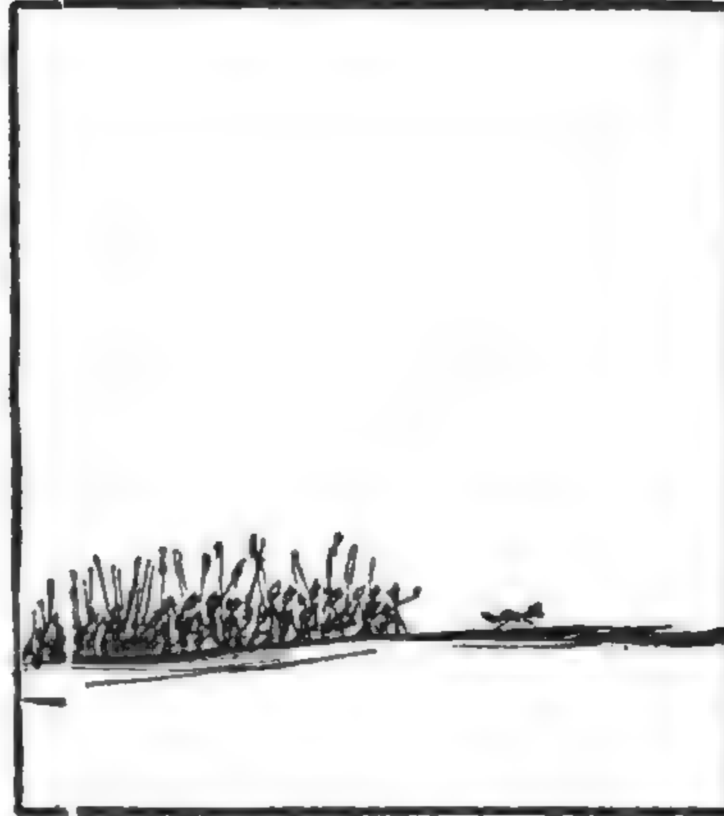






„Aranrod?" schreeuwt de baardige aanvoerder, terwijl hij — zijn angst voor de hond vergetend — overeind gaat zitten. „Geef hier dat bericht, schurk dat is niet voor jou bestemd wat bliksem!" „Kent gij Aranrod?" mompelt Eric verbaasd. „Zal ik haar niet kennen? Zal ik mijn eigen petekind niet kennen?" buldert de oude Isegrim. „Wie denk je wel dat je voor je hebt?" „In ieder geval een bondgenoot, blijkt nu", zegt Eric scherp. „Aranrod's echtgenoot is mijn pleegzoon. Wachten wij niet langer. „Redt Aranrod", staat er op dat plankje. Dat zullen we dan nu doen en gezamenlijk". Hoewel 't duidelijk is, dat de eigenwijze oude deze gang van zaken nauwelijks volgen kan, stormen zij even later grimmig en zwijgend aan het hoofd van hun krijgsmacht achter de hond aan, die hun de weg wijst. Het is Wolf, die Eric's aandacht ineens op de kleine beweging in het terrein vestigt. „De strandjuttershoofdman!" schreeuwt Eric. „Grijp hem, Wolf!"







De hond schiet met een grom vooruit en terwijl hij een paar mannen wenkt hem te volgen, rent Eric achter het dier aan. De vluchtende strandjutter heeft geen schijn van kans tegen het dier en ligt even later kermend en sidderend op de grond, terwijl Wolf met opgetrokken lip de wacht houdt. „Bindt hem", beveelt Eric zijn krijgers. „Verhoren zal ik hem later wel. Aranrod is nu belangrijker". Na deze korte onderbreking zet de grote krijgstroep de tocht weer voort. Wolf, opgewonden en blij, wijst de weg. „Wat kan er in 's-hemelsnaam gebeurd zijn?" vraagt Eric zich af. „Wat betekent „redt Aranrod" anders, dan dat mijn mannen bij de schepen haar schuilplaats ontdekt hebben. Mogelijk heeft het lange uitblijven van de strandjuttersbende uit het moeras er mee te maken." Hij staat als aan de grond genageld stil als hij vanaf de rand van de hoogvlakte het tafereel in de vallei van het moeras ziet. Een groot kluwen krijgers is daar in strijd gewikkeld. Hij begrijpt ogenblikkelijk dat de bende strandjutters daarbij is, maar tegen wie vechten zij . . .?" „Bliksems", klinkt de stem van de baardige aanvoerder naast hem. „Haasten wij ons of onze hulp zal voor Aranrod en haar manschappen te laat komen".







De uitroep van de baardige aanvoerder is maar al te waar. Op hetzelfde ogenblik staat Aranrod hijgend en dodelijk vermoeid temidden van de krijgers die haar overgebleven zijn, wachtend op de laatste aanval van de bende strandjutters. Een felle schreeuw, en de vijand zet zich in beweging. Gelijktijdig stormen Eric en zijn grote troep krijgsvolk uit de struiken tevoorschijn.

De strandjutters, die zich al zeker waanden van de overwinning, krijgen de schrik van hun leven, want nu zijn zij plotseling ingesloten en worden van twee kanten belaagd. Maar zij herstellen zich gauw als zij ontdekken, dat de krachten ongeveer gelijk verdeeld zijn. Fel botsen de twee legers op elkaar en in minder dan geen tijd ontbrandt een verwoede strijd.







De strijd is hevig, maar kort. De strandjutters, geen ervaren vechters, verliezen al gauw de moed tegen de felheid waarmee de Noren, en de krijgers van de baardige aanvoerder niet minder, tegen hen van leer trekken. Menige rover boet op die plek met zijn leven voor zijn wandaden. Een gedeelte weet door te breken en terwijl de mannen van de Noorman hen nazetten om ook met hen af te rekenen, begroet Eric een stralende Aranrod, waarbij de baardige aanvoerder snuivend toekijkt. Het blijkt nu, dat deze Aranrod's oom is, naar wie zij, na haar ontsnapping aan de strandjutters, gevlucht was.

„We waren er met al onze krijgers op uitgetrokken om Axe op te sporen", gromt Aranrod's oom. „Nu zijn die schurken wel verslagen, maar Axe hebben wij nog niet". „Wacht maar eens", zegt Eric grimmig. Hij beent met lange stappen naar de plek, waar de oude strandjutters-hoofdman bleek tussen een paar stoere krijgers staat. „En nu snel, ouwe boef", bijt Eric de kerel toe: „WAAR ZIJN DE GEVANGENEN UIT DE MOERASBURCHT GEBLEVEN?"







De oude strandjutter likt zijn droge lippen. „Geef antwoord", buldert Aranrod's oom, „wat hebben jullie met die gevangenen gedaan?" „Ze zijn weg" mompelt de oude. „Weggehaald. Alle gevangenen worden altijd weggehaald. Eenmaal bij nieuwe maan". „Weggehaald? Dat maak je ons niet wijs, schurk,' snauwt Eric, die opeens vreselijke vermoedens krijgt. „We vonden een dode in de moerasburcht. Wat is daar gebeurd?" „O, die!" gromt de oude schouderophalend. „De duivel hale hem. Hij was een van ons, maar hij wilde ons verraden, omdat wij in het geheim weg wilden, met de buit, die we achtergehouden hadden. Op de twee Noorse schepen, die jullie in het moeras vonden, wilden we vluchten". „Vluchten", herhaalt de Noorman verwonderd en argwanend. „Wat raaskal je man. Voor wie wilden jullie vluchten?" „Voor de man, die alle schipbreukelingen weghaalt en dreigt ons te doden, als de buit niet groot genoeg is, Grimthal Cathlan", stoot Aranrod's oom uit. „De wrede vorst der Picten. Als Axe daar is, is hij verloren".







Ongerust kijkt Eric de baardige aanvoerder aan. Hij heeft meer met het volk der Picten te maken gehad en hun wreedheid is hem maar al te zeer bekend. „Als Axe inderdaad in handen van het machtige Picten-opperhoofd is", zegt Aranrod's oom, „dan moge de hemel hem bijstaan. Dan beginnen wij met dit handjevol mensen hier niets tegen zijn krijgers. Mijn burcht en landerijen liggen in het gebied, dat grenst aan dat van de Picten. Ik verzeker U, dat ik koude rillingen krijg, als ik hen zie. Ze komen een enkele maal op bezoek om handel te drijven, maar vertrouwen doe ik hen nooit". Ook de oude strandjutter heeft niet veel goeds over hen te vertellen. Aangezien zij van hem toch nu niet veel wijzer kunnen worden, zenden ze de man weg. Inmiddels keren Eric's krijgers en die van Aranrod's oom terug. na de laatste tegenstand van de verslagen strandjutters te hebben gebroken. Goedkeurend laat Eric zijn ogen gaan over de twee Noorse schepen, die hem met kostbare inhoud en al in handen zijn gevallen. „In ieder geval is dit een goed besluit van een avontuur en een goed begin" zegt hij, „want we weten nu tenminste, waar we Axe moeten vinden, en al staan er honderd kwaadaardige Pictenkoningen in de weg, vinden zullen we hem."

EINDE

De avonturen van
Eric de Noorman
worden vervolgd in

deel 50

HET RECHT DER LANGE LANSEN